

Vestitorul Evangeliei Harului

NUMĂRUL 5

ATRIBUIREA NEPRIHĂNIRII

*„Avraam a crezut pe Dumnezeu,
și aceasta i s-a socotit
ca neprihănire.”*

Romani 4:3

Scopul nostru

*“Să smerim mândria omului, să
preamărim harul lui Dumnezeu în mântuire
și să promovăm sfințenia reală în inimă și viață”*

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

NR. 5. ATRIBUIREA NEPRIHĂNIRII

Chapel Library

Copyright © Chapel Library, 2018. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicată în original în limba engleză sub titlul *Free Grace Broadcaster, #200. Marriage*. Tradus și publicat cu permisiune.

TRADUCEREA

Traducerea în limba română a fost realizată de Asociația MAGNA GRATIA (www.magnagratia.org). Asociația MAGNA GRATIA și Chapel Library nu susțin în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduc și/sau publică.

Dacă nu este altfel menționat în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu 1932, ediția revizuită.

DESIGN

Coperta - Chapel Library.

Redactarea în format electronic (pentru ediția în limba română) – Asociația MAGNA GRATIA

Vestitorul Evangheliei Harului

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. - Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org - www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 - Fax: (850) 438-0227

EDITOR: Jeff Pollard

Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă semestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr se concentrează asupra unei anumite teme. Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este folositoare pentru studiu personal, ucenicie, închinarea în familie și pregătirea predicilor.

Charles Spurgeon (1834-1892): *Domnul, Neprihănirea noastră* – definește neprihănirea atribuită.

Horatius Bonar (1808-1889): *Neprihănirea lui Dumnezeu, transferată nouă* – examinarea și descrierea biblică a modalității prin care Dumnezeu pune neprihănirea în contul celor care cred.

John Calvin (1509-1564): *Neprihănirea noastră nu se găsește în noi înșine* – explică faptul că noi trebuie să privim dincolo de noi înșine, către neprihănirea pe care Dumnezeu o primește.

Charles Hodge (1797-1878): *Atribuirea neprihănirii* – un studiu detaliat al învățaturii privind atribuirea neprihănirii lui Hristos: definește termenii, aduce dovezi care susțin această învățătură, examinează argumentele apostolice și așa mai departe.

Ebenezer Erskine (1680-1754): *Legea, blestemul și neprihănirea lui Hristos* – o scurtă analiză a căderii în păcat a lui Adam în Grădina Edenului și asupra eliberării aduse de Hristos prin obținerea neprihănirii pentru copiii Lui.

Horatius Bonar (1808-1889): *Neprihănirea prin Substituție* – analizează unele obiecții la adresa doctrinei lucrării substitutive a lui Hristos și a neprihănirii atribuite.

Thomas Brooks (1608-1680): *Mângâieri din neprihănirea lui Hristos atribuită nouă* – enumeră câteva motive care să producă mângâierea, bucuria și închinarea exuberantă față de Dumnezeu, care izvorăsc din doctrina atribuirii neprihănirii lui Hristos în contul credincioșilor.

J. C. Ryle (1816-1900): *Este Domnul neprihănirea ta?* – enumeră întrebări pătrunzătoare și oferă răspunsuri tuturor, astfel încât ei să ia în considerare această învățătură în lumina revenirii lui Hristos.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului.

Revista este distribuită întotdeauna gratuit, câte una pe semestru. Trimite-ne numele, adresa și cererea de abonare. Vei fi contactat numai atunci când îți vom trimite materialele sau când îți vei primi revista. Chapel Library nu distribuie lista de abonați nimănui, așa încât datele tale de contact sunt protejate.

Chapel Library nu susține în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2018 Chapel Library.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

Mesaje cristicentrice din secolele anterioare, trimise gratuit în întreaga lume

Folosiți literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și alți autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. **Puteți să vă abonați** la două numere anuale ale revistei *Vestitorul Evangheliei Harului*, adresându-vă Editurii Făclia, la adresa de mai jos. Pentru cititorii în limba engleză, puteți **studia** Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare (în limba engleză).

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se bazează în totalitate pe credința lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Revista *Vestitorul Evangheliei Harului* este disponibilă în format tipărit la

Chapel Library of Romania

c/o Editura FĂCLIA
Str. Făcliei no. 36D
Oradea, cod 410181; Jud. Bihor,
Romania
+40-259-419-318

Versiunile electronice ale revistei *Vestitorul Evangheliei Harului* sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

CUPRINS

Domnul, Neprihănirea noastră (Charles Spurgeon).....	7
Neprihănirea lui Dumnezeu, transferată nouă (Horatius Bonar)	15
Neprihănirea noastră nu se găsește în noi înșine (John Calvin)...	23
Atribuirea neprihănirii (Charles Hodge).....	31
Legea, blestemul și neprihănirea lui Hristos (Ebenezer Erskine)	47
Neprihănirea prin Substituție (Horatius Bonar).....	51
Mângâieri din neprihănirea lui Hristos atribuită nouă (Thomas Brooks).....	61
Este Domnul neprihănirea ta? (J.C. Ryle).....	83

DOMNUL, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

„Iată Numele pe care I-L vor da: „Domnul, Neprihănirea noastră” (Ier. 23:6).

Prin căderea în păcat, omul s-a ales cu o pierdere infinită în ce privește neprihănirea. El a suferit pierderea unei naturi neprihănite, și astfel o pierdere de două ori a neprihănilor legale¹ înaintea lui Dumnezeu. Omul a păcătuit, motiv pentru care nu a mai fost nevinovat din acea clipă. Omul nu a păzit porunca; de aceea, el s-a făcut vinovat de păcatul omisiunii. Prin ceea ce a făcut și ceea ce a omis să facă, caracterul său inițial neprihănit a fost complet ruinat. Isus Hristos a venit în lume pentru a repara răul făcut prin cădere, pentru cei care sunt poporul Lui. În ceea ce privește încălcarea poruncii prin păcatul lor, Hristos a îndepărtat-o prin

¹ Când folosim termenul „legal” sensul este acela de raportare la Legea lui Dumnezeu, fie că este vorba despre legea conștiinței, Legea mozaică, legea lui Hristos, în funcție de context.

sângele Lui prețios. Agonia și sângerarea Lui au eliminat pentru totdeauna consecințele păcatului în ce privește pe credincioși, iar prin ceea ce Hristos a făcut, prin singura Lui jertfă, purtând pedeapsa aceluia păcat în trupul Lui, El, în propria Persoană, a purtat păcatele noastre în trupul Lui pe lemn.

Dar nu este suficient ca omul să fie iertat. Desigur, el este acum fără păcat înaintea lui Dumnezeu. Dar omului i-a fost cerut ca, în realitate, să păzească porunca. Nu ar fi fost de ajuns ca el să nu o fi încălcat, sau că el este privit, prin sângele lui Hristos, ca și cum n-ar fi încălcat-o. El trebuia să o păzească, trebuia să continue în ascultarea de toate lucrurile care sunt scrise în cartea Legii, și să le împlinească pe toate și continuu. Cum este această obligativitate rezolvată? Omul trebuie să aibă o neprihănire, altfel Dumnezeu nu îl poate accepta. Omul trebuie să aibă o ascultare perfectă, altfel Dumnezeu nu îl poate răsplăti. Ar putea Dumnezeu să ofere Raiul unui suflet care nu a păzit într-un mod perfect Legea? Să dea răsplata acolo unde slujirea nu este făcută? Înaintea lui Dumnezeu, acesta ar fi un act prin care dreptatea Lui ar fi discreditată. Unde se află, atunci, neprihănirea cu care omul iertat să fie complet acoperit, astfel încât Dumnezeu să îl considere ca și cum ar fi păzit Legea, și să îl răsplătească în consecință? În mod sigur, fraților, nici unul dintre voi nu este atât de nebun încât să creadă că această neprihănire ar putea fi produsă de el însuși.

În viața Lui, Hristos a fost atât de neprihănit, încât putem spune despre viața Lui, ca întreg, că reprezintă neprihănirea întruchipată. Hristos este Legea întrupată. Înțelegeți-mă bine. El a trăit Legea lui Dumnezeu în întregime și, în timp ce tu vezi poruncile lui Dumnezeu scrise cu foc de la poalele Muntelui Sinai, le poți vedea scrise în carne, în Persoana lui Hristos. El nu a încălcat niciodată vreuna din poruncile Celui Preaînalt. Din ochiul Lui nu a ieșit niciodată focul mâniei nejustificate,

necurate. De pe buzele Lui nu s-a făcut auzit niciodată vreun cuvânt urât sau nedrept. Inima Lui nu a fost niciodată stârnită de vreo tânjire după păcat sau de vreo pată, cât de mică, de răutate. În profunzimea simțămintelor Sale tainice, nu a stat ascunsă nici o greșeală. În înțelepciunea Lui nu a existat vreun defect; nici în judecata Lui vreo eroare. În minunile pe care le-a făcut nu a fost nici o intenție de a brava înaintea altora. În El nu a existat cu adevărat nimic de reproșat. Puterile Lui, fiind conduse de înțelepciunea Sa, au acționat cu toate și au co-acționat, cu toate, în acord cu perfecțiunea ființei Sale, astfel că niciodată nu a existat în El nici măcar cea mai mică greșeală prin omisiune ori pată, pentru că nu a încălcat nimic.

Dar Legea constă în primul rând în aceasta: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta” (Deut. 6:5; Matei 22:37; Marcu 12:30; Luca 10:27). Și El a împlinit această poruncă. A fost hrana și băutura Lui să facă voia Aceluia care L-a trimis. Niciodată nu a existat un om care să se cheltuie pe sine așa cum a făcut El. Foamea, setea și goliciunea au fost nimic pentru El, nici chiar moartea însăși, dacă astfel El trebuia să fie botezat cu botezul care Îi era rezervat și să bea paharul pe care Tatăl I l-a pus înainte (Matei 20:22-23; 26:42; Ioan 18:11).

Dar Legea mai spune și aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Lev. 19:18; Matei 22:39; Marcu 12:31). În tot ceea ce El a făcut și a suferit, El a împlinit mult mai mult decât această poruncă, căci „pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu S-a putut mântui” (Matei 27:42). El a folosit cele mai mari resurse de dragoste în devoțiune profundă și în iubire jertfitoare de sine. El a iubit pe om mai mult decât Și-a iubit propria viață. Mai degrabă s-a lăsat scuipat, decât să lase ca omul să fie aruncat în flăcările iadului; mai curând a purtat în trupul Lui agoniile durerii care nu poate fi descrisă, decât să lase ca sufletele pe care Tatăl I le-a încredințat să fie lepădate. El a împlinit Legea, așa spune, până la cea mai mărunță

literă a ei. El i-a trăit fiecare silabă tainică, și cu adevărat a înălțat-o și a făcut-o onorabilă. El L-a iubit pe Domnul, Dumnezeu Lui cu toată inima Lui, cu tot sufletul și cugetul, și i-a iubit ca pe Sine pe cei ce au fost semenii Lui.

Vine ziua când oamenii Îl vor recunoaște drept Ianova și când, privind la întreaga Lui viață trăită aici, ca Fiu întrupat, vor fi împinși să spună că viața Lui a fost neprihănirea însăși. Aspectul central, totuși, al titlului purtat de El stă în acest mic cuvânt *noastră* – „Domnul, neprihănirea *noastră*”. Aceasta este ancora de fier cu care ne agățăm de El; ancora care se coboară până la profunzimea acestei mari neprihăniri a Lui. Acesta este cuiul sfânt prin care sufletele noastre sunt ținute alături de El. Este mâna binecuvântată cu care sufletul nostru s-a atins de El, și prin care El a devenit al nostru cu totul: „Domnul, Neprihănirea *noastră*.”

Vei observa acum că există o *doctrină* foarte prețioasă cuprinsă în acest titlu al Domnului și Mântuitorului nostru. Și cred că o putem înțelege astfel: când noi credem în Hristos, prin credință, noi primim justificarea. După cum meritul sângelui Lui îndepărtează păcatele de la noi, tot așa meritul ascultării Sale ne este pus în cont ca neprihănire a noastră. Imediat ce credem, suntem considerați ca și cum faptele lui Hristos ar fi faptele noastre. Dumnezeu privește la noi ca și cum acea ascultare perfectă, despre care tocmai am vorbit, ar fi fost împlinită de noi. Dumnezeu ne consideră ca și cum am fi fost în locul lui Hristos – privește la noi ca și cum viața Lui a fi viața *noastră* – și ne acceptă, ne binecuvântează și ne răsplătește ca și cum tot ceea ce El a făcut ar fi fost făcut de noi, cei ce ne încredem în El.

Știu că Socinus², în vremea lui, obișnuia să se refere la această învățatură ca fiind execrabilă, detestabilă și imorală; și probabil că gândea așa pentru că era el însuși un om execrabil, detestabil și imoral. Mulți oameni se folosesc de expresiile lor când le aplică altor persoane; ei sunt atât de obișnuiți cu propriile caractere, și atât de suspicioși cu privire la ceilalți, încât ei cred că, atunci când sunt criticați de cineva, e mai bine ca, înainte de a exprima o suspiciune, să atașeze aceeași acuzație, îndreptând-o către cel ce îi acuză mai întâi. Dar știți că noi susținem că această învățatură nu este execrabilă, ci cu totul încântătoare; că nu este abominabilă, ci dumnezeiască; nu este imorală, ci sfântă.

Atribuirea, de departe nefiind un caz excepțional în ce privește neprihănirea lui Hristos, stă la temelia întregii învățături a Scripturii. Cum am căzut în păcat, fraților? Am căzut prin aceea că păcatul lui Adam ni s-a atribuit nouă. Adam a fost reprezentantul nostru. Și când el a păcătuit, și noi am păcătuit, prin el; iar ceea ce el a făcut a fost atribuit nouă. Ai putea spune că tu n-ai fost niciodată de acord cu această atribuire. Bine, dar lucrurile nu stau așa, căci după cum noi am căzut prin reprezentantul nostru, tot prin acest sistem de reprezentare suntem și ridicați. Îngerii cad personal și individual, dar ei nu se mai ridică niciodată. Dar noi am căzut în unul, și ne este dată, prin harul divin, puterea de a fi ridicați în Altul. Rădăcina căderii se găsește în relația de reprezentativitate (federală – n.trad.) a lui Adam față de urmașii lui; astfel, noi am căzut prin atribuire. Ar trebui să ne mire atunci că noi suntem ridicați tot prin atribuire? Neagă această doctrină, dacă vrei, și te întreb – Cum sunt iertați oamenii? Nu sunt ei iertați datorită faptului că, prin Hristos, a fost oferită plata pentru păcat? Foarte bine atunci, dar această împlinire trebuie să le

² **Faustus Socinus** (1539-1604) – teolog anti-trinitarian; a afirmat că Hristos a devenit Dumnezeu numai după înviere și că moartea lui Hristos nu a adus iertarea păcatelor; s-a născut la Siena, Italia.

fie atribuită, altfel cum mai este Dumnezeu drept în a le da rezultatele morții unuia (Adam – n.trad.) dacă nu și moartea Celuilalt (Hristos – n.trad.) este atribuită lor?

Când spunem că neprihănirea lui Hristos este atribuită tuturor sufletelor credincioase, noi nu susținem o teorie a excepțiilor, ci prezentăm un adevăr grandios, care este atât de consecvent cu învățătura despre cădere și planul iertării, încât trebuie să continuăm să îl afirmăm pentru a face clară Evanghelia... Dacă aș abandona învățătura despre neprihănirea atribuită, aș fi obligat să o abandonez și pe cea privind justificarea prin credință. Adevărata justificare prin credință este solul de la suprafață, dar neprihănirea atribuită reprezintă stânca de granit care este așezată sub aceasta. Și dacă sapi în marele adevăr al faptului că păcătosul este justificat prin credința în Hristos, trebuie, cred eu, să ajungi inevitabil la doctrina neprihănirii atribuite a lui Hristos, care este baza și temelia pe care stă justificarea prin credință.

Dar acum haideți să ne oprim o clipă și să ne gândim la acest nume – „Domnul, Neprihănirea noastră.” Fraților, Dătătorul Legii a ascultat El Însuși de ea. Credeți că ascultarea Lui va fi suficientă? Iehova S-a făcut om astfel ca El să împlinească ceea ce omul trebuia să facă: credeți că El a făcut acest lucru imperfect? Iehova, Cel care Se înconjoară cu îngeri care excelează în putere – a luat asupra Lui trup de slujitor astfel ca să fie ascultător: credeți că slujirea Lui ar putea fi incompletă?

Fie ca adevărul că Mântuitorul este Iehova să vă întărească siguranța. Fiți curajoși. Foarte curajoși. Priviți la cer, pământ și iad cu provocarea apostolului: „Cine va ridica pâra împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” (Rom. 8:33). Priviți în urmă la păcatele voastre din trecut, la slăbiciunile din prezent, și la toate greșelile viitoare, și, în vreme ce plângeți cu la-

crimi de pocăință, nu lăsați ca teama de condamnare să vă albească obraji. Astăzi, voi stați înaintea lui Dumnezeu îmbrăcați în hainele Mântuitorului, cu veșmintele Lui nepătate, sfinți ca și Cel Preasfânt. Nici măcar Adam, când a umblat prin grădina Edenului, nu a fost mai acceptat decât voi – nimic nu este mai plăcut ochilor Dumnezeului care judecă totul și urăște orice păcat, decât sunteți voi, dacă sunteți îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos, și stropiți cu sângele Lui. Sunteți în posesia unei neprihăniri mai bune decât cea a lui Adam. El a avut o neprihănire omenească, dar hainele voastre sunt divine. El a avut o robă completă, e adevărat; dar a fost țesută din țărână. Voi aveți o haină la fel de completă, doar că a fost țesută în *cer*. Urcați și coborâți în puterea acestui mărț adevăr și laudați-vă cu el din plin, glorificându-L pe Dumnezeul vostru. Și fie ca aceasta să stea la căpătâiul și în centrul inimilor și sufletelor voastre: „Iehova Domnul, neprihănirea noastră.”

Fragment dintr-o predică rostită în dimineața Zilei Domnului din 2 Iunie 1861, la Metropolitan Tabernacle, Newington. Disponibil și ca broșură separată, în limba engleză, la Chapel Library.

Charles H. Spurgeon (1834-1892): predicator baptist englez influent; cel mai citit predicator din istorie (în afara celor din Scriptură); s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia..

NEPRIHĂNIREA LUI DUMNEZEU, TRANSFERATĂ NOUĂ

Horatius Bonar (1808-1889)

Neprihănirea veșnică vine la noi prin credință. Noi suntem „justificați prin credință”, iar roada ei este „pacea cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos” (Rom. 5:1).

Despre această „neprihănire veșnică” vorbește apostolul Petru, atunci când își începe astfel a doua sa epistolă: „Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră, prin dreptatea [neprihănirea – n.trad.] Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2Petru 1:1).

Această neprihănire este „socotită” sau „atribuită” tuturor celor care cred, astfel că ei sunt tratați de Dumnezeu ca și cum ea ar fi în mod real a lor. Ei au dreptul la tot ceea ce o astfel de neprihănire poate

merita de la Dumnezeu, ca Judecător al meritelor îndreptățite. Ea nu devine a noastră în mod gradual sau doar parțial, ci ne este pusă în cont dintr-o dată. Ea nu este recunoscută ca fiind a noastră în măsura tăriei credinței noastre, sau în măsura căldurii dragostei noastre, ori a zelului rugăciunilor noastre; ci ne este dată în întregime prin atribuire. Suntem „acceptați în Preaiubitul Lui” (Efes. 1:6, lit. KJV). Suntem „compleți în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri” (Col. 2:10). Toată neprihănirea, în întregimea cantității și calității ei, ne este transferată. Perfecțiunile ei ne reprezintă înaintea lui Dumnezeu; desăvârșirea ei, cu tot ceea ce prețiozitatea ei poate obține pentru noi, aparține nouă (1Petru 1:7).

Piatra, Piatra din capul unghiului, aleasă și prețioasă (1Petru 2:6) – această Piatră, în toată valoarea ei – este a noastră, nu doar pentru a ne bizui pe ea, nu doar pentru a fi acceptați prin ea, ci și pentru orice poate obține ea pentru noi, lucruri de valoare divină. Având acest lucru prețios (atribuit, deci *al nostru*), mergem în locașul ceresc și primim tot ceea ce avem nevoie, fără limită și fără ca proviziile cerești să scadă. Primim orice, pe creditul Numelui Lui, pentru că nu doar lipsa noastră de merite a încetat să mai fie vizibilă înaintea lui Dumnezeu, în felul cum El îi vede pe oameni, ci și datorită faptului că această lipsă de merite a noastră a fost înlocuită de meritul Aceluia care este perfect în mod absolut și divin. În Numele Lui, noi ne desfășurăm toate „tranzacțiile” cu Dumnezeu, și obținem tot ce avem nevoie doar cerând de la El. Lucrurile pe care nu El le-a făcut au fost puse pe socoteala Lui, și El a fost tratat ca și cum le-ar fi împlinit pe toate. Lucrurile pe care El le-a făcut sunt puse în contul nostru, și noi suntem tratați de Dumnezeu ca și cum noi le-am fi împlinit pe toate.

Aceasta este semnificația scripturală privitoare la atribuire sau socotire, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Haideți să ne uităm la câteva pasaje care vorbesc despre aceasta:

„Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a *socotit* lucrul acesta ca neprihănire” (Gen. 15:6), adică i-a fost recunoscută ca fiind a lui, în virtutea ei fiind tratat ca fiind ceea ce el nu era în realitate.

„Nu suntem noi oare *privite* de el ca niște străine?” (Gen. 31:15). Nu suntem noi tratați ca și cum am fi niște străine?

„Nu se va *ține* în seamă celui ce a adus-o” (Lev. 7:18). Calitatea jertfei de mulțumire nu era ținută în seamă celui care o aducea.

„Darul vostru *vi se va socoti* ca grâul care se ia întâi din arie și ca mustul care se ia întâi din teasc” (Num. 18:27). Era primit de Dumnezeu ca și cum ar fi echivalat întregii recolte, și persoana în cauză era tratată de Dumnezeu în consecință.

„Să nu *tina* seamă domnul meu de nelegiuirea mea, să uite că robul tău l-a ocărât în ziua când împăratul, domnul meu, ieșea din Ierusalim, și să nu *tina* seamă” (2Sam. 19:19). Nu mă trata conform cu răutatea mea.

„Ferice de omul, căruia *nu-i tine* în seamă Domnul nelegiuirea” (Ps. 32:2), căruia Dumnezeu nu îi *socotește* neleguirile, ci îl tratează ca și cum ele n-ar exista (v. și Ps. 106:31).

„Aceasta i s-a *socotit* ca [spre – n.trad.] neprihănire” (Rom. 4:3).

„Credința pe care o are el, îi este *socotită* ca [spre – n.trad.] neprihănire” (Rom. 4:5), adică, nu ca neprihănire sau ca substitut al ei, ci în sensul de a-l duce în neprihănire.

„Acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl *socotește* neprihănit.” (Rom. 4:6).

„Ferice de omul, căruia nu-i *tine* Domnul *în seamă* păcatul!” (Rom. 4:8).

„Să li se *socotească* și lor neprihănirea aceasta” (Rom. 4:11).

„Este scris și pentru noi, cărora de asemenea *ne va fi socotită*, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 4:24).

„Neținând-le *în socoteală* păcatele lor” (2Cor. 5:19).

„Credința aceasta i-a fost *socotită* ca neprihănire” (Gal. 3:6).

Astfel, apare foarte clar ideea de a socoti cuiva ceea ce nu îi aparține, și a-l trata ca și cum ar fi cu adevărat în posesia tuturor lucrurilor care se socotesc ale lui. Aceasta este modalitatea lui Dumnezeu de a ridica din groapa groaznică și din mocirlă, de a-i da un statut, un privilegiu și o nădejde mult peste ceea ce simpla iertare îi aduce și cu nimic mai prejos decât ceea ce a pierdut Adam. A fi avut neprihănirea primului Adam trebuie să fi fost un lucru extraordinar; dar ar fi neprihănit având neprihănirea ultimului Adam, Domnul din ceruri, reprezintă mult mai mult, lucru pentru care nu există nici cuvinte și nici nu putem concepe cât de valoros este.

„Dumnezeu este cel care socotește neprihănit” (Rom. 8:33) și El face aceasta prin a ne atribui o neprihănire care Îl atestă drept Judecătorul care poate justifica fără plată pe cel ce nu este neprihănit.

Faptul că Iehova justifică nu se datorează pur și simplu acestei neprihăniri, ci El ne-o transferă în mod legal, pentru ca noi să o folosim, să cerem și să venim înaintea lui Dumnezeu în baza ei, ca și cum ne-ar

aparține cu totul. Romano-catolicii și socinienii³ se împotrivesc cu tărie doctrinei „neprihănirii atribuite”. Dar ea există și stă scrisă clar, citeț, în Cuvântul divin. Ea există, fiind o parte esențială a mărețului adevăr biblic cu privire la jertfă, substituție și garanția mântuirii⁴. Este la fel de profund întipărită în cartea Levitic ca și în Epistola către Romani. Se găsește răspândită peste tot în Scriptură, și ni se arată glorios în crucea Domnului nostru Isus Hristos, unde a fost împlinită „ascultarea până la moarte”, care ne-a asigurat neprihănirea. Acolo El, Cel care, ca Substitut al nostru, S-a întrupat și S-a născut la Betleem, ca Substitut al nostru, a trăit pe pământ ca Om al durerii și obișnuit cu suferința, acolo El S-a făcut Înlocuitorul nostru și astfel ne-a adus „neprihănirea veșnică”.

Aceasta este neprihănirea despre care a vorbit apostolul când a argumentat că „după cum prin *neascultarea unui singur om*, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin *ascultarea unui singur om*, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Rom. 5:19, subl.); când a respins orice altă neprihănire: „și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filip. 3:9). Acesta este „darul neprihănirii” despre care el spune: „dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel singur, care este Isus Hristos” (Rom. 5:17). Greșeala unui singur om afectează toată omenirea, prin ea venind „o osândă” (Rom. 5:18); tot așa neprihănirea unui singur Om, ca o contra-acțiune sau act de desființare a acestei condamnări, este disponibilă și are puterea eficientă de-a aduce „neprihănirea care dă viața”. Atribuirea primului păcat al lui Adam nouă, și a

³ **Socinieni** – ucenici ai sectei înființată de Faustus Socinius, teolog italian din secolul al 16-lea, care a negat dumnezeirea lui Hristos și faptul că jertfa Lui de la cruce a adus iertarea păcatelor.

⁴ **garanție** – actul cuiva de a prelua responsabilitatea pentru datoria altcuiva.

neprihănirii ultimului Adam, sunt astfel puse una lângă alta. Transferul vinovăției noastre către Substitutul nostru divin și transferul neprihănirii sau perfecțiunii Lui de la El către noi sunt împreună valabile sau trebuie respinse amândouă.

Această neprihănire a lui Dumnezeu nu este una obișnuită. Ea este neprihănirea Aceluia care a fost atât Dumnezeu cât și om; de aceea, ea nu este doar neprihănirea lui Dumnezeu, ci, în plus, este și neprihănirea Omului. Cuprinde în ea toată perfecțiunea creată și cea ne-creată. Niciodată în cer și pe pământ nu am mai avut loc așa ceva. Este perfecțiunea cu două fațete a creației și Creatorului într-o singură Persoană, glorioasă și splendidă. Demnitatea Persoanei implicată în această neprihănire i-a conferit o perfecțiune, o vastitate, o lungime, adâncime, înălțime și profunzime de neegalat, în istorie și în veșnicie. Este perfecțiunea perfecțiunii, excelența excelenței, sfințenia sfințeniei. Este lucrul în care Dumnezeu Își găsește plăcerea cu prioritate. Legea Lui n-a fost niciodată împlinită și onorată în acest fel până la Hristos. Fiind Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului într-o singură Persoană, în această dublă calitate, El a împlinit Legea Tatălui Lui și astfel oferă o neprihănire atât de mare și deplină, care poate fi împărțită cu alții, transferată altora, atribuită altora. Iar Dumnezeu este glorificat (iar păcătosul mântuit) prin transferul și atribuirea acestor neprihăniri. Niciodată n-a fost Dumnezeu atât de mult iubit ca acum, cu toată dragostea divină și cu toată dragostea omenească. Niciodată nu a fost Dumnezeu slujit și ascultat ca acum, când a fost slujit de Cel care este Dumnezeu „arătat în trup” (1Tim. 3:16). Niciodată nu a mai găsit Dumnezeu pe cineva care, din dragoste pentru Legea Lui sfântă, să fie gata să devină victima ei, pentru ca astfel Dumnezeu să fie onorat; care, din dragoste pentru Dumnezeu, să fie dornic nu doar să fie pus sub Lege, ci și, prin supunerea Lui față de ea, să se dea pe Sine morții, și încă moarte de cruce; care, din dragoste față de creatura căzută, a fost

gata să ia locul păcătosului, să poarte povara păcătosului, să suporte pedeapsa acestuia, să ia asupra Lui blestemul păcătosului, să moară de moartea păcătosului, o moarte rușinoasă și chinuitoare, să meargă în întineric, în mormântul păcătosului.

Fragment din cartea *The Everlasting Righteousness*,
disponibilă în limba engleză la Chapel Library.

Horatius Bonar (1808-1889): predicator presbiterian scoțian, ale cărui poezii, imnuri și broșuri religioase au fost foarte populare în secolul 19; s-a născut la Edinburgh, Scoția.

NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ NU SE GĂSEȘTE ÎN NOI ÎNȘINE

John Calvin (1509-1564)

Dați-mi voie să explic mai întâi sensul expresiilor „a fi justificat înaintea lui Dumnezeu”, „a fi justificat prin credință”, sau „a fi justificat prin fapte”. Despre un om se spune că este justificat înaintea lui Dumnezeu atunci când, în judecata lui Dumnezeu, este considerat drept și este acceptat de Dumnezeu în baza nevinovăției lui. Întrucât nelegiuirea este o spurcăciune înaintea lui Dumnezeu, păcătosul nu poate avea parte de har înaintea Lui, atâta vreme cât el este un păcătos și atâta timp cât este privit așa. De aceea, oriunde păcatul este prezent, acolo sunt prezente și mânia și răzbunarea lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, cel care este justificat este acela care este privit nu ca un păcătos, ci ca un om nevinovat, și astfel de om stă achitat de orice vină înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu, unde toți păcătoșii sunt condamnați. În calitate de om inocent, acela care este pus sub acuizare înaintea unui judecător imparțial, care decide potrivit nevinovăției

acestui om, acela este justificat de către judecător; la fel putem spune despre un om că este justificat de Dumnezeu atunci când, fiind șters de pe lista păcătoșilor, el îl are pe Dumnezeu drept martor și avocat al nevinovăției sale.

În aceeași modalitate, putem spune despre un om că este *justificat prin fapte*, dacă viața lui este caracterizată de o puritate și sfințenie care merită recunoașterea neprihănirii acelui om înaintea tronului de judecată a lui Dumnezeu, sau dacă, prin perfecțiunea faptelor lui, el poate satisface justiția divină. Dimpotrivă, un om va fi *justificat prin credință* atunci când, fiind exclus de la posibilitatea obținerii neprihănirii prin fapte, el este, prin credință, posesorul neprihănirii lui Hristos și, fiind îmbrăcat cu ea, apare înaintea lui Dumnezeu nu ca un păcătos, ci ca un om neprihănit.

Astfel, noi interpretăm justificarea prin a spune că ea este acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu, care ne primește în favoarea Lui, ca și cum am fi neprihăniți. Iar noi spunem că această neprihănire constă în iertarea păcatelor și atribuirea neprihănirii lui Hristos.

Hai-deți acum să analizăm adevărul prezentat în definiția de mai sus— anume că justificarea prin credință reprezintă împăcarea cu Dumnezeu și aceasta constă doar în iertarea păcatelor. Trebuie să ne întoarcem întotdeauna la axioma că mânia lui Dumnezeu se află asupra tuturor oamenilor, atâta vreme cât ei rămân păcătoși. Acest adevăr este exprimat într-un mod elegant de Isaia folosind următoarele cuvinte: „nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să vă asculte” (Isaia 59:1-2). Aici ni se spune că păcatul reprezintă o separare între Dumnezeu și om; că Fața Lui este întoarsă de la cel păcătos; și

că nu se poate altfel, pentru că a avea orice în comun cu păcatul este un lucru respingător pentru neprihănirea Lui.

De aceea, apostolul arată că omul se găsește în stare de vrăjmășie cu Dumnezeu, până în clipa când el este restaurat în favoarea lui Dumnezeu, prin Hristos (Rom. 5:8-10). Din acest motiv, când Dumnezeu îl primește în părtășie cu El, nu îl unește cu Sine fără a-i schimba starea din cea de om păcătos în cea de om neprihănit. Căci, dacă cei pe care Domnul i-a împăcat cu Sine ar fi judecați pentru faptele lor, ei încă ar fi dovediți că sunt în realitate păcătoși, deși ei ar trebui să fie puri și liberi de păcat. Este evident, astfel, că singura cale prin care cei pe care Dumnezeu îi primește sunt făcuți neprihăniți constă în a le șterge nelegiuirile prin iertarea păcatelor, astfel încât această justificare să poată fi caracterizată printr-o singură expresie: *iertarea păcatelor*.

Ambele aspecte discutate anterior devin perfect de clare dacă ne uităm cu atenție la cuvintele lui Pavel: „Că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim [făcuți – lit.] neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2Cor. 5:19-21). El folosește aici termenii „neprihănire” și „împăcare” în mod intenționat, pentru a ne face să înțelegem că una o include pe cealaltă. El explică faptul că modalitatea de obținere a acestei neprihăniri este ca păcatele noastre să nu ne mai fie atribuite. De aceea, când auzi că Dumnezeu ne împacă cu El nu prin a ne mai atribui greșelile, nu mai poți avea îndoieli cu privire la modul cum El ne justifică.

În aceeași modalitate, în Epistola către Romani, el dovedește, folosindu-se de mărturia lui David, că neprihănirea este atribuită fără fapte, pentru că el declară că binecuvântat este omul „cu fărădelegea iertată și cu păcatul acoperit” și „căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea” (Rom 4:6; Ps. 32:1-2). Fără îndoială că, în acest pasaj, el folosește termenul fericit sau binecuvântat cu sensul de neprihănit; și, pentru că el spune că aceasta constă în iertarea păcatelor, nu există nici un motiv pentru care să o înțelegem altfel. În mod asemănător, Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, spune în cântarea lui că „cunoștința mântuirii... stă în iertarea păcatelor” (Luca 1:77). Aceeași abordare a fost urmată de Pavel, când, adresându-se bisericii din Antiohia, a făcut același sumar al mântuirii. Luca afirmă că el a concluzionat în felul următor: „să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor; și oricine crede, este iertat prin El de toate lucrurile de care n-ați putut fi iertați prin Legea lui Moise” (F.A. 13:38-39). Astfel, apostolul face legătura între iertarea păcatelor și justificare în așa fel încât să ne arate că cele două se referă la același lucru; de aceea, el argumentează corect că justificarea, pe care o datorăm îndurării lui Dumnezeu, este căpătată de noi fără merit.

N-ar trebui deci să ni se pară o modalitate neobișnuită de exprimare când se spune că cei credincioși sunt justificați înaintea lui Dumnezeu nu prin fapte, ci prin acceptarea îndurătoare a noastră de către El, întrucât vedem acest lucru frecvent folosit în Scriptură și uneori în scrierile celor din vechime. Iată ce spune Augustin⁵: „neprihănirea sfinților în această lume constă mai mult în iertarea păcatelor decât în perfecțiunea virtuților lor”⁶. Această afirmație corespunde cu bine-cunoscuta exprimare a lui

⁵ Aurelius Augustin (354-430) – Episcop de Hippo, teolog al bisericii primare, cunoscut de multe persoane ca fiind părintele teologiei ortodoxe (biblice); s-a născut în Tagaste, în nordul Africii.

⁶ Augustin, *City of God* XIX. 27 (MPL 41.657; tr. NPNF II.419).

Bernard⁷: „neprihănirea lui Dumnezeu înseamnă a nu păcătui, dar neprihănirea omului înseamnă a avea parte de îndurarea lui Dumnezeu”⁸. Pavel a menționat mai devreme că Hristos este neprihănirea noastră în iertarea păcatelor, și, de aceea, el spune că cei care sunt socotiți drepti sunt cei care au obținut iertarea prin îndurarea lui Dumnezeu.

Astfel, este dovedit și faptul că noi obținem justificarea înaintea lui Dumnezeu în întregime prin intervenția neprihănirii lui Hristos. Aceasta este același lucru cu a spune că omul nu este drept în el însuși, ci că neprihănirea lui Hristos îi este dată prin atribuire, în timp ce tot meritul lui ar fi doar stricta pedeapsă. Astfel dispăre dogma absurdă omul este justificat prin credință atunci când este adus sub influența Duhului lui Dumnezeu, prin care el este socotit neprihănit. Nu există nici un dubiu că acela care este îndemnat să caute neprihănirea în afara lui nu poate s-o fi avut anterior în sine. Acest lucru este arătat pe cât de clar este posibil de către apostol, când el afirmă că Acela care nu a cunoscut păcatul a fost făcut Victima ispășitoare pentru păcat, pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El (2Cor. 5:21).

Puteți vedea că neprihănirea noastră nu se găsește în noi înșine, ci în Hristos; că singura modalitate prin care o putem avea constă în a fi făcuți părtași cu Hristos, întrucât în El avem toate bogățiile. Nu există nimic contradictoriu față de acest lucru în ceea ce el spune în alte locuri, precum versetul următor: „căci, lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu au osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită

⁷ Bernard de Clairvaux (1090-1153) – cunoscut teolog la vremea sa; a scris cărți teologice, mistice și devoționale, ca și innuri.

⁸ Bernard, *Sermons on the Song of Songs* 23.15 (MPL 183.892; tr. S. J. Eales, *Life and Works of St. Bernard IV*, 141).

în noi” (Rom. 8:3-4). *Singura împlinire la care se referă el aici, aceea pe care noi obținem prin atribuire.*

Domnul nostru Isus Hristos ne transmite neprihănirea Lui și astfel, prin modalități uimitoare, care țin de dreptatea lui Dumnezeu, El pune puterea ei în noi. Faptul că acesta este punctul de vedere al apostolului ne este arătat din abundență dintr-o altă afirmație pe care el a făcut-o un pic mai devreme: „căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (Rom. 5:19). A spune că suntem socotiți neprihăniți numai datorită faptului că ascultarea lui Hristos este atribuită nouă, ca și cum ar fi a noastră, înseamnă întocmai a plasa neprihănirea noastră în ascultarea lui Hristos.

De aceea, mi se pare că Ambrozie⁹ a folosit în modul cel mai frumos binecuvântarea lui Iacov ca pe o ilustrație a acestei neprihăniri, când el spune ca acela care nu deținea dreptul de întâi născut s-a prefăcut a fi fratele lui, și-a pus hainele care aveau mirosul acestuia, și astfel s-a prezentat înaintea tatălui lui pentru a putea primi o binecuvântare spre avantajul lui, pretinzând că este altcineva; tot așa, noi ne ascundem sub haina purității prețioase a lui Hristos, Fratele nostru cel întâi născut, ca astfel să putem obține din partea lui Dumnezeu garanția acestei neprihăniri. Iată care sunt cuvintele lui Ambrozie: „mirosul de către Isaac al parfului hainelor lui Iacov probabil că semnifică faptul că noi suntem justificați nu prin fapte ci prin credință, întrucât neputința carnală este un impediment în calea faptelor bune, însă erorile de comportament sunt acoperite de strălucirea credinței, care acoperă greșelile”¹⁰. Și așa și stau

⁹ **Ambrozie** (cca. 340-397) – Episcop de Milano, teolog al bisericii primare, și opozant activ al arianismului (erezia care susține ca Isus ar fi fost o ființă creată); episcopul care l-a învățat și l-a botezat pe Augustin; s-a născut în Trier (Germania de azi).

¹⁰ Ambrozie, *On Jacob and the Happy Life*, II.2.9 (CSEL 32.2.36 f.).

lucrurile; căci, pentru a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu spre mântuire, noi trebuie să emanăm acel miros plăcut, având viciile noastre acoperite și îngropate în perfecțiunea Sa.

Fragment din *Institutes of the Christian Religion*, III. xi. 2, 21-23.

John Calvin (1509-1564): părinte al teologiei reformate și presbiteriene. În decursul slujirii sale de aproape 25 de ani la Geneva, Calvin a predat cursuri și a predicat în medie 5 predici pe săptămână, pe lângă scrierea unui comentariu la aproape fiecare carte din Biblie, ca și a numeroase tratate pe teme teologice. Corespondența lui este cuprinsă în 11 volume. S-a născut la Noyon, Picardie, Franța.

ATRIBUIREA NEPRIHĂNIRII

Charles Hodge (1797-1878)

Prin neprihănirea lui Hristos se înțelege tot ceea ce El a devenit, a făcut și a suferit pentru a satisface cerințele dreptății divine și pentru a obține iertarea păcatelor și darul vieții veșnice pentru poporul Lui. În mod obișnuit, neprihănirea lui Hristos este reprezentată ca incluzând ascultarea Lui *activă și pasivă*. Această deosebire este scripturală. Biblia ne învață că Hristos a ascultat Legea în toate poruncile ei, și că El a îndurat pedeapsa ei, iar acest lucru a fost făcut pentru copiii Lui, astfel încât ei sunt considerați ca și cum ei ar fi fost cei ce au săvârșit acest act. Ei au murit în El. Ei au fost crucificați cu El. Ei au fost eliberați din blestemul Legii prin faptul că El a fost făcut blestem pentru ei. El a trăit sub Lege ca să-i poată răscumpăra pe aceia ce erau sub Lege.

Noi suntem eliberați de Lege prin trupul lui Hristos. El a fost făcut păcat pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. El este sfârșitul Legii pentru ca astfel să capete neprihănirea toți cei ce

cred în El. Prin ascultarea Lui au fost făcuți mulți neprihăniți (Rom. 5:19). Noi am fost ascultători în El, conform cu învățătura apostolului în Romani 5:12-21, în același sens în care noi am păcătuit în Adam.

Ascultarea activă și pasivă a lui Hristos, însă, sunt doar faze sau aspecte diferite ale aceluiași lucru. El a ascultat în suferință. Cele mai mari acte de ascultare ale Sale s-au petrecut în grădina Ghetsimani și la cruce. Astfel, această deosebire nu este prezentată în Scriptură ca și cum ascultarea lui Hristos ar fi răspuns unui scop, iar suferințele Sale unui scop diferit.

Noi suntem justificați prin sângele Lui. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Sa. Suntem eliberați de toate cerințele Legii prin trupul Său (Rom. 7:4), și suntem eliberați de Lege prin faptul că El a fost sub Lege și că a ascultat de ea în locul nostru (Gal. 4:4-5). Astfel, același efect este atribuit atât morții sau suferințelor lui Hristos, cât și ascultării Sale, pentru că ambele sunt forme sau părți ale ascultării sau neprihănirii Sale, prin care noi suntem justificați. Cu alte cuvinte, ascultarea lui Hristos include tot ceea ce El a făcut pentru satisfacerea cerințelor Legii.

Neprihănirea lui Hristos este atribuită credinciosului spre justificarea lui. Cuvântul *a atribui* este unul cunoscut și nu lasă loc de interpretări. *A atribui* înseamnă a socoti sau a pune în seama cuiva un anume lucru. Când spunem că atribuim un motiv bun sau rău unui om sau o faptă bună sau rea este atribuită lui, nimeni nu înțelege greșit ce vrem să spunem. Filimon nu avea nici o îndoială cu privire la ceea ce Pavel voia să îi spună când i-a scris să îi atribuie sau să pună în socoteala lui datoria lui Onisim¹¹.

¹¹ Filimon 1:18.

Noi folosim cuvântul *a atribui* în sensul lui comun, atunci când spunem că neprihănirea lui Hristos este atribuită credinciosului spre justificarea lui. Pare că nici nu mai este necesar să remarcăm faptul că aceasta nu înseamnă și nici nu poate însemna că neprihănirea lui Hristos este *infuzată* în cel credincios sau că ea i-ar fi dată în vreun fel încât să îi schimbe sau să se constituie în caracterul lui moral.

Atribuirea nu schimbă niciodată starea interioară, subiectivă a persoanei către care se face. Când păcatul este atribuit unui om, el nu este făcut astfel păcătos; când zelul lui Fineas¹² i-a fost atribuit, nu aceasta l-a făcut să fie zelos. Când socotești hoția unui om prin atribuit, nu faci ca el să fie hoț prin aceasta. Când socotești bun pe un om prin atribuit, nu îl faci bun. Așa că, atunci când neprihănirea este atribuită celui credincios, ea nu face pe acesta neprihănit în mod subiectiv. Dacă neprihănirea este adecvată și dacă atribuită se face pe un temei adecvat și de către cineva competent, persoana către care se face atribuirea are dreptul să fie tratată ca neprihănită. De aceea, în sens strict legal, chiar dacă nu în sens moral sau subiectiv, atribuirea neprihănirii lui Hristos face pe păcătos neprihănit. Adică îi dă acestuia dreptul la iertarea deplină a tuturor păcatelor sale și un temei de apărare pentru care să pretindă viața veșnică.

Nici o persoană sau autoritate competentă în doctrină nu a pus vreodată la îndoială faptul că aceasta este gândirea simplă și universal acceptată a doctrinei de față, așa cum a fost susținută de toți protestanții din timpul Reformei și cum a fost privită de către ei drept piatra de temelie a Evangheliei. Ea a continuat să fie doctrina celor două mari denomi-nații ale bisericii protestante, atâta vreme cât ele pretind că rămân la această învățătură.

¹² Psalmul 106:30-31.

Se poate remarca în trecere faptul că, potrivit învățaturii protestante, nu există nici o „cauză formală” a justificării. Neprihănirea lui Hristos este meritorie, dar nu cauza formală a faptului că cel păcătos este declarat neprihănit. O cauză formală este ceea ce constituie natura inerentă, subiectivă, a unei persoane sau lucru. Cauza formală a faptului că un om este bun este bunătatea; a faptului că este sfânt, sfințenia; a faptului că este rău, răutatea. Cauza formală a faptului că un trandafir este roșu este pigmentul care dă culoarea roșie, la fel cum cauza formală a faptului că un perete este alb constă din pigmentul alb al vopselei. Întrucât noi nu suntem făcuți în mod inerent neprihăniți prin neprihănirea lui Hristos, cu greu am putea afirma că neprihănirea Lui sau a noastră reprezintă cauza formală a faptului că noi suntem socotiți neprihăniți.

Temelia acestei justificări, în cazul păcătosului care crede, constă în atribuirea neprihănirii lui Hristos.

Dr. Shedd¹³ a spus: „a doua diferență între soteriologia anselmică¹⁴ și cea protestantă se poate observa în deosebirea formală a lucrării lui Hristos între neprihănirea Lui *activă* și cea *pasivă*. Prin neprihănirea Lui pasivă se face referire la suferințele Lui ispășitoare, prin care El a satisfăcut cerințele dreptății, iar prin neprihănirea Lui activă se face referire la ascultarea Lui de Lege ca regulă de viață și comportament. Aceia care au făcut această deosebire au spus că scopul lui Hristos în calitate de Substitut a fost acela de împlini toate cerințele Legii în locul păcătosului. Dar

¹³ **W. G. T. Shedd** (1820-1894) – considerat de unii drept cel mai mare susținător american al teologiei harului după Charles Hodge în perioada dintre războaiele dintre State și primul război mondial. Este cunoscut pentru cele 3 volume intitulate *Dogmatic Theology* și cele două volume cu titlul *History of Christian Theology*.

¹⁴ **Anselm of Canterbury** (1033-1109) – teolog medieval. S-a născut în nordul Italiei și a fost educat la cele mai bune școli din Franța. Tratatul său teologic, culegerile de rugăciuni, meditații și scrisori sunt considerate capodopere ale literaturii. Punctul lui de vedere cu privire la ispășire – cel al “satisfacției” – a influențat mult teologia răscumpărării până în vremurile moderne.

Legea cere ascultare prezentă și perfectă, precum și satisfacerea pedepsei pentru neascultarea din trecut. Legea nu este complet împlinită doar prin suporta pedeapsa ei. Ea trebuie să fie și împlinită. Hristos a îndurat pedeapsa meritată de om pentru neascultare față de Lege, dar a și ascultat de ea în locul lui; așadar, El a fost un Substitut perfect atât în ce privește porunca cât și în ce privește pedeapsa Legii. Prin ascultarea Lui activă, El a împlinit Legea, iar prin ascultarea Lui pasivă, El a îndurat pedeapsa ei. Astfel, lucrarea Lui substitutivă este completă”. Într-un fel, deosebirea între ascultarea activă și cea pasivă a lui Hristos este neimportantă. Când Hristos a ascultat în suferință, suferințele Lui au fost deopotrivă parte a ascultării și a împlinirii de către El a cerințelor Legii. Scripturile nu fac în mod expres această deosebire, întrucât ele includ tot ceea ce Hristos a făcut pentru răscumpărarea noastră în termenul *neprihănire* sau *ascultare*. Deosebirea devine importantă numai atunci când se neagă faptul că ascultarea Lui morală ar fi într-un fel inclusă în neprihănirea pentru care credinciosul este justificat sau când se neagă faptul că întreaga Lui lucrare de satisfacere a cerințelor Legii ar fi cuprins doar ispășirea sau purtarea pedepsei Legii. Acest lucru este contrar Scripturii și viciază doctrina justificării, așa cum este ea prezentată în Biblie.

DOVADA DOCTRINEI

Faptul că doctrina protestantă enunțată mai sus reprezintă învățătura Cuvântului lui Dumnezeu reiese din următoarele considerații:

1. Cuvântul *dikaioo*, așa cum s-a arătat, are sensul de „*a declara dikaios* (neprihănit)”. Nimeni nu poate fi cu adevărat declarat *dikaios*, dacă nu i s-a atribuit de drept *dikaiosune* (neprihănirea). Păcătosul nu are nici o neprihănire proprie. De aceea, Dumnezeu îi socotește sau îi atribuie o neprihănire care nu este a lui. Neprihănirea astfel atribuită este declarată a fi neprihănirea lui Dumnezeu, a lui Hristos, neprihănirea care este prin

credință. Aceasta este și ceea ce Biblia afirmă cu privire la subiectul de față, și ea face aceasta în atât de multe pasaje. În ceea ce privește întrebarea, „Care este metoda de justificare?”, da, ea este o întrebare biblică, iar răspunsul trebuie dat într-un mod exegetic, prin argumente care provin din principii asumate ale rațiunii scripturale. Noi nu avem libertatea să spunem că neprihănirea vreunui om nu poate fi atribuită altui om; nici că acest lucru ar implica o greșeală sau absurditate; că dreptatea lui Dumnezeu nu ar solicita o neprihănire ca aceea pe care Legea o poruncește ca fiind condiție a justificării; că El poate ierta și mântui ca un Tată, fără vreo altă considerație cu excepția pocăinței; că ar fi lipsit de consecvență în legătură cu harul Lui ca vreuna din cerințele dreptății să fie îndeplinite înainte ca justificarea să fie dată; că acest punct de vedere cu privire la justificare ar fi greșit, afirmând că omul este drept, când el de fapt nu este drept, etc. - toate acestea nu valorează nimic. Totul, pentru înțelegerea doctrinei justificării, ține de acea înțelepciune care este denumită nebulia lui Dumnezeu.

Tot ce avem de făcut este să stabilim, (1) Care este sensul cuvântului *a justifica*, așa cum este el folosit în Scriptură? (2) Pe ce bază afirmă Biblia că Dumnezeu declară pe păcătos drept? Dacă răspunsul la aceste două întrebări este același cu cel pe care biserica din toate timpurile l-a dat, și în special biserica din timpul Reformei, atunci putem fi mulțumiți. Apostolul se folosește de termeni speciali spunând că Dumnezeu atribuie celui păcătos neprihănirea (Rom. 4:6, 24).

Orice om recunoaște că prin *neprihănire* se înțelege „ceea ce face pe om neprihănit, adică satisface cerințele Legii”. Aceasta nu se referă la ascultarea sau excelența morală a păcătosului, căci ni se spune că ea este „fără fapte” (Rom. 4:6). Apoi, este afirmat că nici un om nu poate fi justificat pe baza caracterului sau comportamentului lui. Nici nu este posibil ca această neprihănire să fie însăși credința, căci ni se spune că este „prin

credință”. Niciodată nu ni se spune că suntem justificați în baza credinței, și nici că am avea de-a face cu o neprihănire sau formă de excelență morală care izvorăște din credință sau a cărei credință să fie sursa ori cauza ei generatoare, pentru că este afirmat că această neprihănire este *neprihănirea lui Dumnezeu*, o neprihănire care este descoperită, oferită, care trebuie acceptată ca un dar (Rom. 5:17). Ne este afirmat că ea este *neprihănirea lui Hristos*, ascultarea Lui (Rom. 5:19). De aceea, neprihănirea aceasta este neprihănirea lui Hristos, ascultarea Lui perfectă în a împlini și a suferi voia lui Dumnezeu, fiind apoi atribuită credinciosului, și pe baza căreia credinciosul, deși în el însuși nu este sfânt, este declarat neprihănit și de aceea eliberat de blestemul Legii, având drept la viața veșnică.

ARGUMENTUL APOSTOLULUI

2. Nici unul din argumentele de mai sus nu este doar afirmat cu claritate de către apostol, *ci ele sunt prezentate și în ordine logică, susținute în mod elaborat și apărute în Epistola lui către Romani*. Apostolul începe cu declarația că Evanghelia este „puterea lui Dumnezeu spre mântuire” (Rom.1:16). Ea nu este în acest fel eficientă divin datorită purității preceptelor ei morale; nici datorită faptului că aduce la lumină nemurirea; nici pentru că ne pune înaintea exemplul perfect al Domnului nostru Isus Hristos; nici pentru că ne asigură de dragostea lui Dumnezeu; nici datorită influenței înălțătoare, sfințitoare, dătătoare de viață pe care o are. Există ceva care este preliminar tuturor acestor aspecte.

Prima cerință indispensabilă spre mântuire este ca oamenii să fie neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Dacă ei nu sunt, atunci se află sub mânia și blestemul lui Dumnezeu. Dacă nu se satisface dreptatea, dacă nu are loc împăcarea cu Dumnezeu, nu există nici o posibilitate ca omul

să poată fi influențat moral. De aceea, apostolul spune că puterea Evangheliei se datorează faptului că „în ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu” (Rom. 1:17, cf. KJV). Nu poate fi vorba aici despre „bunătatea lui Dumnezeu”, căci nu acesta este sensul expresiei. Nici nu poate, în acest context, să aibă sensul dreptății Lui, pentru că este o neprihănire „prin credință”; pentru că dreptatea lui Dumnezeu este descoperită din cer și față de toți oamenii; pentru că revelarea dreptății îngrozește pe oameni și îi îndepărtează de Dumnezeu; pentru că ceea ce aici este denumit neprihănirea lui Dumnezeu, în altă parte este pus în contrast cu „neprihănirea noastră” (Rom. 10:3, Filip. 3:9); și pentru că despre ea se spune că este neprihănirea lui Hristos, explicată apoi prin ascultarea Lui (Rom. 5:18-19) iar în alt loc se spune că este “sângele Lui ” (3:25; 5:9).

Întrebarea, „Cum poate fi un om drept înaintea lui Dumnezeu?” a sunat în urechile oamenilor de la bun început, dar niciodată nu și-a găsit un răspuns. Cu toate acestea, trebuie să găsim un răspuns, altfel nu putem avea nici o speranță la mântuire. Ni s-a dat un răspuns în Evanghelia, și de aceea Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuirea oricărui care crede (Rom. 1:16), adică a oricărui om, evreu sau grec, sclav sau liber, bun sau rău, care, în loc să se bizuiască pe propria neprihănire, se supune cu o siguranță fericită neprihănirii Dumnezeului și Mântuitorului lui, Isus Hristos, neprihănire pe care El a adus-o păcătoșilor și care este oferită acestora fără plată în Evanghelia.

Aceasta este tema lui Pavel, pe care o dezbate și o întărește... El începe prin a susține, ca un adevăr indiscutabil al revelației lui Dumnezeu în constituția naturii noastre, că Dumnezeu este drept, că El va pedepsi păcatul, că El nu-l poate socoti neprihănit pe acela care nu este neprihănit. El arată apoi, din propria experiență și din Scriptură, în primul rând în ce privește pe cei dintre Neamuri, apoi pe cei dintre evrei, că nici unul

nu este neprihănit, nici unul măcar; că întreaga lume este vinovată înaintea lui Dumnezeu. Așadar, nu este nici o diferență, căci toți au păcătuit.

Întrucât neprihănirea pe care Legea o cere nu se poate găsi în păcătoș și nici nu poate fi produsă de către el, Dumnezeu a descoperit o altă neprihănire, „neprihănirea lui Dumnezeu” (Rom. 3:21), care este dată tuturor celor care cred. Oamenii nu sunt justificați pentru ceea ce ei sunt sau fac, ci pentru ceea ce Hristos a făcut pentru ei. Dumnezeu L-a adus pe Hristos să fie o plată pentru păcat, pentru ca astfel El să fie drept și totuși Justificatorul celor care cred.

Apostolul ne arată că aceasta a fost modalitatea de justificare încă de la început. Ea a fost prezentată în Lege și în profeți. De la căderea omului în păcat încoace, nu a existat niciodată o altă cale de justificare a omului. Așa cum Dumnezeu l-a justificat pe Avraam când el a crezut în promisiunea răscumpărării prin Mesia, tot așa El justifică acum pe aceia care cred în împlinirea aceleiași promisiuni (Rom. 4:3, 9, 24). Nu faptul că Avraam a crezut a fost ceea ce i-a fost socotit neprihănire. Nu credința, în ea însăși, pe care o are credinciosul acum, nu credința ca virtute sau ca sursă a vieții noi, nu aceasta ne face pe noi neprihăniți. Ci este credința într-o promisiune specifică. Neprihănirea, spune apostolul, este atribuită „celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 4:24). Sau, ca să o exprimăm folosind cuvintele apostolului din Romani 10:9: „dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit”. Promisiunea pe care Avram crezut-o este promisiunea pe care noi o credem (Gal. 3:14), iar relația dintre credință și justificare în cazul lui este exact aceeași și în cazul nostru. Și el și noi suntem justificați datorită credinței pe care o avem în Mesia spre mântuirea noastră. Astfel, așa cum apostolul spune, Scripturile sunt pline de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru iertarea fără plată, pentru justificarea fără plată, pentru

atribuirea neprihănirii în favoarea celor care nu aveau o neprihănire a lor.

PARALELA ÎNTRE ADAM ȘI HRISTOS

3. Insuficient de mulțumit cu această clară și formală afirmație a adevărului că păcătoșii pot fi justificați doar prin atribuirea unei neprihăniri străine de ei, și cu faptul că neprihănirea astfel atribuită este neprihănirea (activă și pasivă, dacă e nevoie să se insiste asupra acestei deosebiri) Domnului Isus Hristos, *el merge mai departe ilustrând această doctrină prin a face o paralelă între Adam și Hristos*. Primul Adam, spune el, a fost o ilustrare a celui de-al doilea, adică Hristos. Există o analogie între relația noastră cu Adam și relația noastră cu Hristos. Noi suntem atât de uniți cu Adam încât primul lui păcat a constituit temelia trecerii sentinței de condamnare de la el la toată omenirea. Și în baza acelei condamnări, noi moștenim o natură atât de coruptă încât toată omenirea, din generație în generație, vine în lumea aceasta în stare de moarte spirituală. În mod asemănător, noi suntem atât de uniți cu Hristos, atunci când credem, încât ascultarea Lui reprezintă temelia pe care se bazează sentința justificării noastre, în El. Și cei astfel justificați primesc de la El, drept consecință a celei sentințe, un principiu nou, sfânt, divin și nepieritor al vieții spirituale.

Aceste adevăruri sunt exprimate în termeni explițiți. „Și darul fără plată nu vine ca prin acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul a adus osânda; dar darul fără plată, venit în urma multor greșeli, a adus o hotărâre de iertare” (Rom. 5:16). „Astfel, dar, după cum printr-o singură greșală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre

de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți” (v.18-19).

Aceste două mari adevăruri, adică atribuirea păcatului lui Adam și atribuirea neprihănirii lui Hristos, s-au gravat în memoria bisericii de pretutindeni.

Da, ele au fost respinse, prezentate greșit, și denunțate de unii teologi, dar ele au rămas înrădăcinate în credința poporului lui Dumnezeu, la fel cum adevărurile de bază ale rațiunii și-au păstrat mereu controlul asupra maselor de oameni, în ciuda tuturor speculațiilor filozofilor. Nu vreau să spun cu aceasta că adevărurile tocmai menționate au fost totdeauna exprimate în termeni precum cei de mai sus, dar adevărurile în ele însele au fost și rămân susținute de copiii lui Dumnezeu, oriunde aceștia se găsesc, printre greci, latini sau protestanți.

Faptul că întreaga rasă umană a căzut Adam, că răul care a căzut asupra noastră ca urmare a păcatului lui are un caracter penal, adică implică pedepsirea pentru încălcarea Legii, și că oamenii se nasc în stare de păcat și condamnare, sunt realități incontestabile ale Scripturii și ale experienței omenești. Acest lucru este implicit recunoscut în orice act al credinței mântuitoare care include încrederea în ceea ce Hristos a făcut pentru noi, ca temelie a acceptării noastre înaintea lui Dumnezeu, în opoziție cu orice lucru pe care noi l-am putea face sau avea.

Aceasta fiind singura temelie reală a nădejzii păcătosului înaintea lui Dumnezeu, un aspect de importanță deosebită este că ea trebuie nu doar însușită practic de către oameni, ci și prezentată și susținută clar de la amvon. Aici nu avem de-a face cu ceea ce noi suntem sau facem, ci doar

cu ceea ce Hristos este și a făcut, lucrare care ne asigură justificarea înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu.

ALTE PASAJE CARE PREZINTĂ ACEEAȘI DOCTRINĂ

4. *Această doctrină a atribuirii neprihănirii lui Hristos*, sau, cu alte cuvinte, că neprihănirea Lui constituie temeiul legal al justificării credinciosului, este nu doar formal și argumentat prezentată în pasaje precum cele citate, ci ea este în *mod constant afirmată sau implicată în întreg Cuvântul lui Dumnezeu*. În al patrulea capitol al Epistolei lui către Romani, apostolul argumentează că orice afirmare sau promisiune a iertării fără plată a păcatelor, care se face în Scriptură, implică această doctrină. El merge mai departe plecând de la premisa că Dumnezeu este drept, că El cere o neprihănire de la aceia pe care îi justifică. Dacă ei nu au o neprihănire a lor, atunci este necesar să existe o neprihănire având o temelie dreaptă, care să le fie apoi atribuită. De aceea, dacă El iartă păcatul, este necesar ca păcatul să fie acoperit, ca dreptatea să fi fost împlinită. „Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. ‚Ferice’, zice el, ‚de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite’” (Rom. 4:6-8).

În Romani 5:9 ni se spune că „suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui”. În Romani 3:25, se afirmă că Dumnezeu L-a dat pe Hristos ca jertfă de ispășire a păcatelor astfel încât El să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel păcătos. Întrucât a justifica nu înseamnă a ierta, ci a declara neprihănit din punct de vedere legal, acest pasaj susține direct faptul că lucrarea lui Hristos este temelia pe care se pronunță sentința de justificare. În Romani 10:3-4, el spune despre evrei că „pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a lor înșiși și nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu. Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru

ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea”. Cu greu s-ar putea pune sub semnul întrebării faptul că termenul neprihănire (*dikaiosune*) este necesar să aibă același înțeles din ambele părți ale primului dintre aceste două versete. Dacă „neprihănirea” omului este ceea ce ar trebui să îl facă să fie socotit neprihănit, atunci „neprihănirea lui Dumnezeu” ar trebui să fie de asemenea o neprihănire justificatoare. După cum s-a mai spus anterior, ea este denumită neprihănirea lui Dumnezeu pentru că El este autorul ei. Este neprihănirea lui Hristos. Ea este adusă, oferită și acceptată de Dumnezeu.

Iată, așadar, avem de-a face cu două neprihăniri: una omenească, cealaltă divină; una lipsită de valoare, cealaltă infinit meritorie. Nebunia iudeilor, și a mii de oameni de la ei încoace, constă în a refuza a doua neprihănire și a-și pune încrederea în prima. Apostolul subliniază această nebunie în al patrulea verset. Evreii acționaseră plecând de la presupunerea că Legea, în calitate de legământ, adică prin indicarea condițiilor mântuirii, era încă în vigoare, ei crezând că oamenii erau încă datori să satisfacă cerințele ei prin ascultare personală astfel încât să fie mântuiți, în timp ce Hristos a pus capăt Legii. El a abolit-o în calitate de legământ, astfel încât oamenii să poată fi justificați prin credință. Cu toate acestea, Hristos a pus capăt Legii nu prin a o da la o parte, ci prin a împlini cerințele ei. El ne-a eliberat de sub blestemul Legii nu prin simpla iertare, ci prin a Se face blestem pentru noi (Gal. 3:13). El ne-a răscumpărat de sub Lege prin a Se face ascultător de ea (Gal. 4:4-5) și prin a împlini toate cerințele neprihănirii pe care Legea le impune.

În Filipeni 3:8-9, apostolul spune că el a „privit toate aceste lucruri ca o pierdere”, ca să poată fi găsit în Hristos, „nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință”. Iată aici un alt

exemplu în care neprihănirea omului este pusă în contrast cu neprihănirea lui Dumnezeu. Termenul folosit trebuie să aibă același sens în ambele situații. Pavel și-a pus încrederea în neprihănirea Lui, nu în bunătatea sa subiectivă, ci în neprihănirea care i-a fost dată și pe care a primit-o prin credință.

Apostolul spune despre Hristos că „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1Cor.1:30). În această enumerare, sfințirea și neprihănirea ies în evidență. Una ne face sfinți, iar cealaltă neprihăniți, adică ea satisface cerințele dreptății. Așa cum Hristos este pentru noi sursa vieții spirituale interioare, tot așa El este pentru noi dăătorul acelei neprihăniri care ne asigură justificarea... Noi suntem acceptați, justificați și mântuiți nu pentru ceea ce suntem noi ci pentru ceea ce El a făcut în locul nostru. Dumnezeu, „pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2Cor. 5:21). Întrucât Hristos nu a fost făcut păcat într-un sens moral, nici noi nu suntem, prin justificare, făcuți neprihăniți în sens moral. Așa cum El a fost făcut păcat prin faptul că „a purtat păcatele noastre”, tot așa și noi suntem făcuți neprihăniți prin faptul că purtăm neprihănirea Lui. Păcatele noastre au constituit temelia legală a umilirii Lui sub Lege și a tuturor suferințelor Sale; tot așa, neprihănirea Lui este temelia legală a justificării noastre. Cu alte cuvinte, așa cum păcatele noastre au fost atribuite Lui, tot așa neprihănirea Lui este atribuită nouă. Dacă atribuirea păcatelor nu L-a făcut să fie corupt moral, nici atribuirea neprihănirii nu ne face pe noi sfinți sau buni din punct de vedere moral.

ARGUMENT DIN ÎNVĂȚĂTURA GENERALĂ A BIBLIEI

5. Este necesar să privim la unele pasaje particulare care susțin învățătura prezentă în întreaga Scriptură. Întrebarea este: „Care este temelia

iertării păcatelor și a acceptării credinciosului ca neprihănit (în sens legal) înaintea lui Dumnezeu?” Este cumva ceea ce noi facem, ceva experimentat pe noi sau produs de noi? Sau este ceea ce Hristos a făcut pentru noi? Întreaga revelație a lui Dumnezeu cu privire la felul cum oamenii sunt mântuiți ne arată că justificarea noastră stă în ceea ce Hristos a făcut.

Prin natura lor, harul și faptele sunt diametral opuse. Una o exclude pe cealaltă. Dacă este prin har, nu mai este prin fapte. Iar în Scriptură, prin fapte, în ce privește acest subiect, nu sunt înțelese doar faptele la nivel individual, ci și lucrurile interioare ale omului care definesc caracterul omului. De aceea, atunci când se spune că mântuirea este prin har și nu prin fapte, trebuie înțeles că ea nu este întemeiată pe nimic din ceea ce se poate găsi în cel credincios... Darul Fiului Său, spre răscumpărarea omului, este întotdeauna prezentat ca fiind cea mai minunată manifestare a dragostei nemeritate. Faptul că doar unii oameni, nu toți, sunt mântuiți, este un lucru clar exprimat astfel, pentru că nu este prin fapte, nu în baza vreunui lucru favorabil unei clase sau alteia de oameni, ci este o chestiune care ține strict de har.

Când un păcătos este iertat și restaurat în favoarea lui Dumnezeu, acest lucru este din nou declarat a fi datorat harului. Dacă este prin har, atunci nu este bazat pe nimic din ce se poate găsi în păcătos. Scripturile nu doar că ne învață că planul mântuirii presupune gratuitatea în concepția, începutul, execuția și aplicarea lui, ci ele insistă de asemenea asupra acestei caracteristici a planului ca fiind de o vitală importanță și merg până acolo încât să spună că, dacă noi nu acceptăm să fim mântuiți prin har, nu putem fi mântuiți deloc.

Fragment din *Systematic Theology*, III, xvii, 4-6.

Charles Hodge (1797-1878): cunoscut teolog american prezbitarian; a predat teologia la Seminarul Princeton; este cunoscut pentru cele trei volume intitulate *Systematic Theology*; s-a născut în Philadelphia, Pennsylvania, SUA..

LEGEA, BLESTEMUL ȘI NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS

Ebenezer Erskine (1680-1754)

Dumnezeu, făcând omul o ființă rațională, capabilă de a se conduce moral, i-a dat o Lege potrivită cu natura lui, prin care să se conducă în ce privește îndatoririle față de Dumnezeu, Marele lui Creator. Această Lege a fost dată omului sub forma unui legământ care avea promisiunea vieții sub condiția ascultării perfecte, și amenințarea cu moartea în cazul neascultării (Gen. 2:27). Astfel au stat lucrurile între Dumnezeu și om în starea de inocență a omului.

Odată încălcat acest legământ, Adam și, în el, toți urmașii lui, au devenit obiectul blestemului și pedepsei lui, astfel încât mântuirea noastră a devenit absolut imposibilă fără ca dreptatea să fie îndeplinită și onoarea Legii încălcate să fie reparată. Legea și dreptatea lui Dumnezeu nu permit nici un refuz și cer împlinire deplină și o compensare deplină, altfel porțile Raiului vor fi închise și pe vecie vor sta așa, împotrividu-se omului

și tuturor urmașilor lui. Sabia învăpăiată a dreptății este îndreptată în orice parte pentru a le împiedica accesul în Paradis.

În timp ce omul, aflat în aceste circumstanțe, nu așteaptă nimic altceva decât pedeapsa, o jertfă veșnică s-a făcut spre împlinirea dreptății divine, Fiul veșnic al lui Dumnezeu pășind înainte, în dragostea Lui infinită și milă față de păcătoșii care pier. El a venit ca Mediator și Garant, oferindu-Se nu doar să ia asupra Lui natura noastră ci să ia și locul nostru înaintea Legii, să Se așeze în locul nostru, astfel încât toată obligația noastră față de Lege, atât în ce privește ascultarea cât și pedeapsa, să cadă asupra Lui. Astfel, El a devenit răspunzător și S-a obligat să împlinească poruncile Legii dar și să îndure blestemul legământului faptelor, pe care noi l-am încălcat. Și aici, pentru că veni vorba, este nimerit să spunem că avem de-a face cu un act uimitor al harului ca Domnul Iehova să admită un Garant în locul nostru. Căci dacă El ar fi rămas la rigoarea și severitatea Legii, El ar fi cerut o satisfacere personală a cerințelor și pedepsei acesteia, fără a accepta satisfacerea lor printr-un altul. Într-o astfel de situație, Adam și toți urmașii lui ar fi fost pe veșnicie obiectul loviturii răzbunătoare a dreptății Lui. Dar, slavă lui Dumnezeu, care nu doar că a acceptat un Garant în locul nostru, dar ne-a și dat unul, „din ajutorul lui unui viteaz” (Ps. 89:19)!

Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, a venit “la împlinirea vremii... născut din femeie, născut sub Lege” (Gal 4:4), și El a împlinit, în locul nostru, toate cerințele legământului faptelor. Adică, într-un cuvânt, El a ascultat de toate poruncile Legii și a îndurat blestemul ei, în acest fel aducând o neprihănire completă, prin care păcătoșii sunt justificați înaintea lui Dumnezeu.

Această neprihănire a Garantului nostru ne este dată prin atribuire. Acest lucru este extrem de clar prezentat în multe locuri din Scriptură,

în mod particular în Romani 4:6,11-12, 23-24. Acum, această atribuire a neprihănirii Garantului nostru se referă în principal la următoarele trei lucruri: (1) la tranzacția veșnică dintre Tatăl și Fiul, prin care Fiul lui Dumnezeu a fost ales și trimis ca Garant al unei lumi alese. Astfel, El S-a dus înaintea Tatălui pentru a plăti datoria cu aurul roșu al sângelui Lui, spunând: „Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare... iartă mă că vin... vreau să fac voia ta, Dumnezeule!” (Ps. 40:6,8). (2). Este întemeiată pe atribuirea păcatelor noastre asupra Lui: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6). Astfel a avut loc un binecuvântat schimb de locuri între Hristos și copiii Lui: El a luat asupra Lui păcatele și neleguirile noastre, astfel ca noi să fim îmbrăcați cu haina albă a neprihănirii Lui: „pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2Cor. 5:21). (3). Această atribuire se bazează pe uniunea tainică între Hristos și cel credincios. Când sufletul sărman este făcut, în ziua puterii lui Dumnezeu, să îmbrățișeze pe Domnul Isus cu brațele credinței, în acel moment Hristos și el devin una. El devine o mlădiță a Viței nobile, un măduțar al acelui trup pentru care Hristos este Capul, Conducătorul și Călăuzitorul. Fiind astfel unit cu Hristos, haina neprihănirii Mijlocitorului este întinsă asupra lui și, prin ea, el este nu doar eliberat de condamnare, ci și păstrat pe vecie ca neprihănit înaintea lui Dumnezeu: „și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1Cor. 1:30).

Această neprihănire este atât de perfectă încât ochiul pătrunzător al Justiției infinite nu poate găsi nici cea mai mică imperfecțiune în ea; da, dreptatea este atât de deplin împlinită prin ea, încât Dumnezeu vorbește despre sufletul care este îmbrăcat cu ea ca și cum ar fi în starea de inocență sau perfect eliberat de păcat.

Fragment din „The Believer Exalted in Imputed Righteousness”, parte din lucrarea *The Whole Works of the Late Ebenezer Erskine*, Vol. I, Free Presbyterian Publications.

Ebenezer Erskine (1680-1754): predicator evanghelic, întemeietorul Secession Church of Scotland și predicator cunoscut; s-a născut în Dryburgh (la frontiera Scoției).

NEPRIHĂNIREA PRIN SUBSTITUȚIE

Horatius Bonar (1808-1889)

Toate obiecțiile la adresa atribuirii sunt în ele însele obiecții împotriva substituției de orice fel. Suferința substitutivă pare unora chiar mai lipsită de logică decât ascultarea substitutivă, iar argumentele folosite în a o ataca pe prima se aplică cu o forță și mai mare împotriva celei de-a doua. Totuși, bunul simț omenesc le recunoaște pe amândouă; „legile naturii” demonstrează existența amândurora; iar legea divină, așa cum a fost interpretată de însuși marele ei Dătător, le recunoaște pe amândouă. Omul este dispus să acționeze pe baza principiului substituției sau al reprezentării de către altul în lucrurile pământești – precum plata unei datorii, îndeplinirea unei obligații sau transmiterea unei proprietăți. Dar el nu este la fel de dispus să accepte aceeași regulă sau să acționeze în baza ei atunci când vine vorba de marea tranzacție între el și Dumnezeu, în ce privește condamnarea și neprihănirea. Același lucru față de care el nu obiectează în ce privește lucrurile temporare – transmiterea către un om a beneficiilor, faptelor sau suferințelor altuia; tratarea unui om care nu

și-a plătit datoria ca și cum n-ar fi dator pentru că altul a plătit în locul lui; sau recunoașterea dreptului legal al unui om de a intra în posesia unei moșteniri pe care nici nu a câștigat-o și nici nu a meritat-o, dar care i-a fost atribuită ca dar sau roadă a trudei de o viață a altuia – exact același lucru el îl respinge ca nedrept și lipsit de rațiune în ce privește lucrurile spirituale.

Oamenii nu obiectează când vine vorba să primească vreun lucru sau vreo parte din lucrurile lumii acesteia din partea altcuiva, deși ei n-au făcut nimic ca să le merite, ci au făcut orice le-a stat în putință ca să fie lipsiți de merite în acest sens, dar ei refuză să accepte favoarea lui Dumnezeu și starea de neprihăniți înaintea Lui pe baza a ceea ce un Substitut a făcut și a suferit. În lucrurile pământești ei sunt gata să se lase reprezentați de altul, dar nu și în lucrurile cerești. Prima situație este cu totul acceptabilă, dreaptă și legală; a doua este absurdă, le insultă înțelepciunea și le depreciază meritele proprii! Cu toate acestea, dacă ei ar prețui lucrurile cerești la fel ca și binecuvântările pământești, n-ar avea astfel de scrupule și nici n-ar ridica astfel de obiecții în a accepta de la altcineva rezultatul lucrării acestuia. Dacă Dumnezeu este dispus ca Hristos să ne reprezinte, cine suntem noi să refuzăm să fim reprezentați de El? Dacă Dumnezeu este dornic să ne trateze pe baza ascultării lui Hristos și să considere acea ascultare ca și cum ar fi a noastră, cine suntem noi să respingem o astfel de metodă de binecuvântare și să spunem despre ea că este nedreaptă și imposibilă? Acest principiu sau teorie a reprezentării, prin care un om este tratat cu mult dincolo de ceea ce virtuțile sale merită, pe baza faptului că este îndreptățit legal să se folosească de meritele altuia, funcționează în orice situație pământească. De ce n-ar fi situația la fel și în lucrurile cerești?

Respingerea „neprihănirii atribuite” doar pentru că aceste cuvinte nu se găsesc în Scriptură este un lucru nebunesc și lipsit de substanță.

Nici termeni precum „creștinism”, „trinitate”, „euharistie” sau „inspirație plenară” nu se găsesc în Biblie. Totuși, în ce privește lucrurile, obiectele sau adevărul pe care aceste cuvinte le reprezintă, acești termeni sunt acceptați ca fiind foarte preciși și sunt folosiți fără scrupule. A obiecta față de ei n-ar fi nimic altceva decât o încercare a celui îngust la minte de a găsi cu tot dinadinsul greșeală în ei și în nici un caz n-ar reprezenta gestul de a căuta adevărul în simplitatea credinței.

Refuzul de a accepta „teoria” divină sau doctrina reprezentării în și prin altcineva indică, în multe cazuri, simpla indiferență de a primi binecuvântarea; în cazul altora, refuzul este expresia resentimentului cu privire la calea prin care această doctrină elimină cu totul superioritatea sau meritele noastre. Oamenii sunt în stare să cucerească și împărății pentru ei înșiși și, de aceea, ei pretind că merită viața veșnică; ei nu pot accepta iertarea sau să primească fără plată neprihănirea din mâna Altuia, sau să se simtă îndatorați unui Substitut, pentru că ei sunt convinși că pot o câștiga prin faptele lor. Întrucât planul reprezentării sau al substituției le este dezgustător și umilitor, ei îl denumesc absurd și nedrept. Ei refuză o moștenire veșnică în astfel de condiții, în timp ce probabil că în orice moment sunt gata să accepte o bogăție pământească în condițiile în care ea li s-ar acorda total independent de străduințele sau meritele lor.

Judecătorul trebuie să fie ori justificatorul, ori cel care condamnă: acel judecător este Iehova. El are calitatea de a condamna și tot El are calitatea de a justifica. El nu condamnă persoana care vine înaintea Lui prin a-i *infuza* păcat; tot așa, El nu justifică pe păcătosul pe care îl achită prin a-i *infuza* neprihănire. El achită pe păcătos în calitate de *Judecător*. El nu doar achită sau absolvă pe păcătos de vină. El merge chiar mai departe. Modalitatea uimitoare prin care El a satisfăcut pretențiile dreptății astfel încât să poată pronunța achitarea pe drept, a constatat în faptul că El s-a așezat în locul păcătosului, fie în starea lui inițială de inocență, fie

chiar mai sus decât aceasta, absolvindu-l astfel pe păcătos fără plată și complet. Prin această reprezentare sau substituire a celui nedrept cu cel drept a fost El capabil să achite, și prin aceeași reprezentare sau substituire îl ridică El pe omul achitat la o poziție chiar mai glorioasă.

Întrucât reprezentantul sau substitutul este Fiul lui Dumnezeu, și de aceea El acționează cu o demnitate infinită în Persoana Sa, excelența aceea ce El este și face, atunci când este atribuită altcuiva, îi conferă acelei om dreptul de a fi tratat cu mult peste ceea ce el ar fi meritat altfel, indiferent de circumstanța în care s-ar fi aflat. Omul care crede în Isus Hristos, din clipa în care el crede, el nu doar că primește iertarea divină pentru toată vina lui, ci el devine și posesorul legal, de drept, al neprihănirii Lui infinite, iar tot ceea ce vine împreună cu acea neprihănire devine al lui, așa încât el este tratat de Dumnezeu în conformitate cu perfecțiunea Celui perfect, ca și cum acea perfecțiune ar fi a lui. „Cum este El, așa suntem și noi în *lumea aceasta*” (1Ioan 4:17, cf. KJV), adică, chiar și acum, în starea noastră de imperfecțiune, chiar dacă suntem oameni cu buze necurate și chiar dacă trăim printre astfel de oameni. La fel cum este scris în altă parte astfel: „Așadar, *acum* nu mai este nici o condamnare pentru cei ce sunt în Hristos Isus” (Rom. 1:8). Nu doar că noi suntem „izbăviți de mânia viitoare” (1Tes. 1:10), nu doar că „nu venim la judecată” (Ioan 5:24), nu doar că suntem „iertăți de toate lucrurile” (F.A. 13:39), ci suntem și „*neprihănirea lui Dumnezeu în el*” (2Cor. 5:21).

Această tranzacție nu este una asemănătoare unui împrumut. Perfecțiunea de care beneficiem ne este dată de Dumnezeu, nu împrumutată. Ea devine a noastră în mod legitim, în ce privește toate aspectele Legii; este a noastră într-un mod atât de eficient ca și cum ar fi fost noastră de la început până la sfârșit.

Această tranzacție între păcătos și Dumnezeu este una reală. Ea afectează toate implicațiile legale, ca și cum păcătosul s-ar fi achitat în mod personal de toate îndatoririle lui și ar fi obținut o hotărâre legală care îl absolvă de orice fel de acuzații ulterioare, o hotărâre definitivă și completă din partea Aceluia căruia i-a datorat mult.

Această tranzacție este una în care toate părțile implicate au căzut de acord că sunt pe deplin satisfăcute și nimeni nu mai este afectat; ba chiar toate părțile au beneficiat mai mult prin această modalitate de soluționare decât ar fi fost cazul prin metode directe, când una din părți ar fi fost pedepsită în mod direct. Când astfel nu doar că nu este făcută nici o nedreptate nimănui, ci toți beneficiază mai mult decât de dreptate; când nimeni nu este deposedat de nimic, ci toți primesc mult mai mult decât meritau, cât de nebunesc, de absurd trebuie să fie să vorbești despre atribuire ca fiind o violare a Legii și o pervertire a principiilor stăpânirii drepte!

Această tranzacție nu reflectă indiferență față de păcat și nici nu ignoră deosebirea dintre neprihănire și nelegiuire. Ea este una, dintre toate care pot fi imaginate, care este cea mai potrivită pentru arăta răul răului, urâciunea păcatului, ura divină față de orice fel de depărtare de la perfecțiune, felul cum Dumnezeu privea Legea Lui, aprecierea pe care El o acordă dreptății, și determinarea Lui de a asigura cu orice preț – chiar cu prețul morții Fiului Său – temelia neprihănită a universului și sanctitatea tronului Său veșnic.

Dacă Hristosul lui Dumnezeu, în viața Lui plină de tristețe pe acest pământ, n-ar fi fost altceva decât un simplu om suferind sau un model de personalitate calmă chiar atunci când i s-a făcut rău, nici unul din aceste lucruri n-ar fi fost obținut. El n-ar fi fost decât un crâmpei dintr-o lume confuză și haotică, unde totul și-a pierdut ancora și unde fiecare individ

este pornit împotriva altuia într-un haos de nestăpânit, fără a trage nădejdea că vreodată vom avea parte de un final fericit. El n-ar fi decât un exemplu al victoriei complete a răului asupra binelui, a greșelii asupra dreptății, a lui satan asupra lui Dumnezeu – una de pe urma căreia istoria nu poate trage decât cu următoarea concluzie îngrozitoare: Dumnezeu a pierdut controlul asupra propriei Sale lumi; păcatul a devenit prea mare pentru ca puterea lui Dumnezeu să îl stăpânească sau să îl extirpe; tot ceea ce Dumnezeu poate face este să producă un exemplu rar de sfințenie în suferință, față de care permite lumii să găsească plăcere în a-l batjocori, nefiind capabil să intervină; după mii de ani de zbatere și batjocură, neprihănirea se poate retrage din teren complet neajutorată, permițând răului să domnească neînfrânat.

Dacă crucea ar fi doar o simplă manifestare a sacrificiului de sine și a blândeții răbdătoare, atunci *speranța lumii este pierdută*. Noi am crezut dintotdeauna că există un *scop puternic al lui Dumnezeu* la lucru în ce privește lucrarea ispășitoare de păcat a Celui sfânt, care a suferit și care, permițând păcatul pentru o vreme, a pregătit și dezvoltat o putere care să îl distrugă cu totul și să șteargă răul de pe pământ – atât cel moral cât și cel fizic. Dar dacă Hristos cel răstignit a fost doar un om simplu care s-a lepădat de sine, noi n-am mai fi decât martorii unei lucrări de detronare a răului, care n-ar fi cu nimic diferită de ceea ce vedem din când în când, atunci când vreun erou sau martir se ridică peste nivelul vremii lui pentru a protesta împotriva răului pe care nu îl poate eradica și care oferă o mărturie în viața și moartea lui, în sprijinul adevărului și neprihănirii, dar care este în van.

Această tranzacție este dreaptă în modul cel mai strict și nobil, în toate aspectele ei și în felul cum afectează toate părțile implicate și interesele lor. Ea este mijlocul prin care dragostea fără preț a lui Dumnezeu poate curge către om. Ea pune o temelie neprihănită pentru iertarea păcatelor. Ea

asigură un bun venit păcătosului care se întoarce. Ea face ca justificarea celui credincios să fie chiar mai dreaptă decât ar fi fost condamnarea lui; în timp ce ea face de două ori dreaptă condamnarea celui necredincios, și în același timp apără și demonstrează o dreptate infinită și de neschimbat.

Nu poate exista nici o justificare fără neprihănire, iar justificarea va fi conformă cu natura sau valoarea neprihănirii. Acea justificare trebuie să fie părtaşă valorii neprihănirii care justifică. Dacă neprihănirea ar fi săracă și finită, starea noastră de oameni justificați va fi la fel. Dumnezeu, Cel ce ne justifică, acționând conform perfecțiunii acelei neprihănirii și recunoscând pretențiile ei în numele tuturor celor care consimt să fie tratați conform valorii ei, îl tratează pe fiecare om credincios – oricât ar fi de slabă credința lui – în conformitate cu cerințele acelei neprihăniri. Noi putem cere și ne putem aștepta să primim tot ce ea pretinde că a obținut pentru noi, iar Dumnezeu ne va da cu siguranță acele lucruri. Aceia prin care, cu credință, suntem de acord să fim astfel reprezentați, aducem cererile noastre în Numele Lui, iar acestea sunt irezistibile.

Responsabilitățile noastre legale în calitate de călcători ai Legii sunt transferate Lui, iar drepturile Lui legale, în calitate de împlinitor al Legii, ne sunt transferate. Nu este vorba aici de un transfer al trăsăturilor și nici de un schimb de persoane, ci de un transfer al responsabilității înaintea Legii, de un schimb ale cerințelor legale. Iată, pe de o parte, ruina noastră totală și, pe de altă parte, eliberarea deplină dată de Dumnezeu. Ce mai poate spune Legea după aceasta? „Dumnezeu este Acela, care îi socotește neprihăniți” (Rom. 8:33). Noi suntem falși; tot ceea ce avem nu valorează nimic. Dumnezeu se uită la starea noastră, se îndură de noi, și șterge toată datoria noastră.

Epitetul „fictiv” pe care unii l-au folosit pentru această reprezentare nu trebuie să ne facă să fim neliniștiți sau să ne alarmeze. Întrebarea pe care o avem nu este: „Am putea să dăm deoparte complet principiile abstracte pe care le implică această tranzacție?”, ci „*Are ea consecințe legale*, și ca urmare a lor, fiind astfel îndreptățiți, apelăm, în toate aspectele relației noastre cu Dumnezeu, la meritele unei vieți infinit perfecte, la plata făcută în numele celor care nu puteau plăti cu nimic, și la o moarte infinit perfectă?”

Astfel, „harul stăpânește dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 5:2). Dragostea fără plată a lui Dumnezeu și-a croit un canal neprihănit prin care curge în toată plinătatea ei spre cei păcătoși. Căci tot ceea ce primește omul credincios, el primește prin *har*, însă la fel de adevărat este că tot ceea ce el primește, primește din mâna *neprihănirii* unui Dumnezeu neprihănit, care acționează conform drepturilor survenite dintr-o neprihănire ce este absolut perfectă și absolut divină.

Cel ce refuză să fie reprezentat de un altul înaintea lui Dumnezeu, trebuie să se reprezinte singur și să se apropie de Dumnezeu prin puterea a ceea ce el este sau a ceea ce el a făcut. Cum se va descurca el cu o astfel de abordare, îi va spune chiar conștiința lui, dacă el nu crede declarația explicită a Duhului Sfânt că „prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un duh” (Efes. 2:18) sau chiar afirmația lui Hristos în acest sens: „Eu sunt Calea” și „Eu sunt Ușa ” (Ioan 10:9; 14:6).

În ceea ce-l privește pe acela care, fiind conștient de faptul că nu se poate apropia de Dumnezeu din cauza imperfecțiunii personale, este dornic să fie reprezentat de Fiul lui Dumnezeu și să înlocuiască o cerință divină cu una omenească, este bine să știe că Dumnezeu este dornic să îl primească cu toată imperfecțiunea lui tocmai datorită perfecțiunii Altuia,

ce poate fi transferată lui în mod legal de Dumnezeu și Judecătorul cel drept; că Dumnezeu îi oferă o neprihănire care este nu doar suficientă pentru a-l curăța de toată vina și pentru a plăti complet pedeapsa lui, ci și suficientă pentru a-l înălța la o nouă statură și la o nouă demnitate, pe care el nu le-ar fi putut obține prin truda, rugăciunile, sau faptele a zeci de mii de vieți ca a lui.

„Hristos este totul și în toți” (Col. 3:11). Cel ce știe aceasta, cunoaște ceea ce îl împlinește și îl fericește pe deplin. Cel ce știe cel mai bine acest lucru are cea mai profundă și mai adevărată pace; el a învățat secretul de a rămâne mereu păcătos și totuși mereu neprihănit; mereu incomplet, și totuși mereu complet; mereu sărac, și totuși mereu bogat. Și niciodată nu vom spune despre această plinătate, „nu bea, nu gusta”, căci până și a gusta înseamnă să fii binecuvântat. Nu, ci noi vom spune „bea totul”, căci cel ce bea paharul până la capăt este cel mai fericit și cel mai sfânt om.

Trăsăturile noastre nu sunt transferate lui Hristos, dar *responsabilitățile* noastre față de Lege sunt. Iar prin faptul că noi acceptăm modalitatea în care Dumnezeu le transferă, facem un schimb complet prin care suntem absolviți de toată vina și intrăm în starea care se caracterizează prin „nici o osândire”. Iată ce înseamnă eliberarea, pacea și viața veșnică: păcatul nostru să fie pus pe seama lui Hristos, ca Substitut al nostru, iar neprihănirea Lui pusă în contul nostru, ca aceia care L-au acceptat pe Substitutul lor.

Fragment din lucrarea *The Everlasting Righteousness*,
disponibilă în limba engleză la Chapel Library.

Hristos pentru noi, Cel ascultător în locul celui neascultător, reprezintă prima parte a mesajului nostru (vezi 1Ioan 3:16). Asumarea de către El a cerințelor Legii, care altfel ar fi fost îndreptate împotriva noastră, reprezintă siguranța eliberării noastre. Această eliberare devine un lucru real pentru noi imediat ce suntem de acord ca El să preia controlul cazului nostru.

Hristos în noi este cea de-a doua parte a Evangheliei noastre (vezi 1Ioan 4:13). Această a doua parte reprezintă un moment minunat, dar nu trebuie confundată cu prima. Ceea ce se face pentru noi nu este același lucru cu ceea ce se face în noi. Prin prima lucrare suntem socotiți neprihăniți; prin a doua, suntem făcuți sfinți. Prima este denumită Evanghelie, și în ea credem și suntem mântuiți; a doua reprezintă implantarea Evangheliei în suflet.

Hristos pentru noi reprezintă justificarea noastră (2Cor. 5:21). Hristos în noi și noi în Hristos, reprezintă sfințenia noastră. Prima constă dintr-o substituție externă iar a doua din lucrarea interioară, care izvorăște din prima; însă cele două nu trebuie confundate.

Obiectul credinței noastre este Hristos, Substitutul nostru, care Și-a dat viața pe cruce pentru noi. Mesajul cu privire la această lucrare jertfitoare este Evanghelia, și prin credința în ea vine iertarea celor vinovați... Iehova nu ne justifică pur și simplu datorită acestei neprihăniri, ci El o transferă nouă, astfel încât noi să o folosim, să ne apărăm cu ea, și să venim înaintea lui Dumnezeu îmbrăcați în ea, ca și cum ar fi cu totul noastră... Iehova este mulțumit cu ascultarea lui Hristos. El găsește totală plăcere în neprihănirea Lui. Iar atunci când noi credim mărturia Lui acelei ascultări și a celei neprihăniri, agreăm să fim tratați de El pe baza perfecțiunii Lui, atunci El este satisfăcut și găsește plăcere în noi. —*Horatius Bonar*.

MÂNGÂIERI DIN NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS ATRIBUTĂ NOUĂ

Thomas Brooks (1608-1680)

În primul rând, fie ca toți credincioșii să aibă mângâierea că în această neprihănire atribuită a lui Hristos stă tot ceea ce este nevoie pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu până la cel mai mic detaliu, și pentru a îndepărta cu totul mânia Lui îndreptățită. Neprihănirea aceasta substitutivă a lui Hristos este atât de perfectă, atât de deplină, de exactă, de completă și satisface atât de deplin dreptatea lui Dumnezeu încât justiția divină afirmă: „este suficient, nu mai e nevoie de nimic! Am primit prețul de răscumpărare și sunt deplin satisfăcut în ceea ce te privește” (Ezec. 16:61-63; Evrei 10:10-12; Isaia 53:4-6). Este un lucru cert că Hristos a fost cu adevărat și în mod acceptabil Jertfa pentru păcat. Și este la fel de sigur faptul că păcatele noastre au fost cauza care a determinat suferințele Lui. El S-a pus pe Sine în locul păcătoșilor sărmani; El a luat asupra Lui vina lor și purtat pedeapsa pe care ei ar fi trebuit să o îndure.

El a murit și și-a vărsat sângele pentru ca astfel să aducă pacea cu Dumnezeu și să ispășească păcatul (Rom. 5:6-12). Astfel, putem concluziona cu siguranță și tărie că Isus Hristos a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu până la capăt, astfel ca acum păcătosul care crede, să se bucure și să triumfe în dreptatea și în îndurarea lui Dumnezeu (Evrei 7:25), căci nu este nici o îndoială asupra faptului că neprihănirea substitutivă a lui Hristos a fost infinit mai satisfăcătoare și plăcută lui Dumnezeu decât puteau fi dezgustătoare Lui toate păcatele credincioșilor. Dumnezeu a găsit mai multă plăcere și încântare în a-și lovi propriul Fiu, în a umili pe propriul Fiu, și în a primi mirosul plăcut al jertfei Lui, decât ar putea vreodată ca toate păcatele noastre să îl jignească sau să îl provoace (Isaia 53:10).

Nici nu este de mirare că, atunci când un credincios își aruncă privirea asupra miilor de păcate de comitere și omitere, el se teme și tremură. Dar apoi, când privește la faptul că Hristos este mulțumit, se poate vedea achitat și se bucură. Căci, dacă nu se poate aduce nici o acuzație asupra lui Domnului Isus, nu se poate aduce nici împotriva credinciosului (Rom. 8:33-37). Jertfa ispășitoare a lui Hristos a împlinit pe deplin dreptatea divină, iar acesta este motivul pentru care orice credincios este biruitor în Hristos Isus și pentru care, în neprihănirea Lui, el stă justificat înaintea tronului lui Dumnezeu (2Cor. 2:14; Apoc. 14:4-5).

Hristos este o Persoană de valoare și puritate infinită, transcendentă, și El este foarte bucuros să justifice pe cei credincioși în cea mai amplă și glorioasă modalitate imaginabilă. Iar această modalitate constă în a produce pentru ei și apoi a le atribui o neprihănire adecvată Legii lui Dumnezeu, o neprihănire care este în orice fel proporțională cu starea mizerabilă a omului căzut și cu planul sfânt al Dumnezeului cel glorios. Este spre gloria celui de-al doilea Adam faptul că El a restaurat pe omul căzut la o neprihănire mult mai glorioasă decât neprihănirea pe care omul a pierdut-o în primul Adam. De aceea, ar fi o blasfemie groaznică în

ochii îngerilor și oamenilor ca vreun om să susțină că al doilea Adam, Domnul nostru Isus Hristos, ar fi avut mai puțină putere să mântuiască decât a avut primul Adam să distrugă! Cel de-al doilea Adam este capabil „să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). El este capabil să mântuiască în chip desăvârșit prin împlinirea oricărei obligații a Legii – atât preceptivă cât și penală - și să producă neprihănirea perfectă și nevinovăția perfectă. El este capabil să satisfacă în mod desăvârșit cea mai minuțioasă cerință a dreptății divine prin acea satisfacere perfectă pe care El a adus-o dreptății divine. Hristos „are putere să mântuiască” (Isaia 63:1) și, pentru că El are putere să mântuiască, Îi face plăcere să mântuiască pe sărmanii păcătoși în așa fel încât El să preamărească propria Sa putere. De aceea, El a cumpărat iertarea lor cu sângele Lui (1Petru 1:18-19) și a făcut restaurarea dreptății divine pentru toate greșelile și rănilile pe care oamenii căzuți le-au făcut la adresa Creatorului lor și a Legii Lui regale, și să le dea o neprihănire mai bună decât aceea pe care Adam a pierdut-o, aducându-i într-o stare mai bună, mai sigură, mai onorabilă, mai înaltă și mai durabilă decât starea din care Adam a căzut atunci când era o creație perfectă.

Toate atributele lui Dumnezeu sunt de acord cu neprihănirea atribuită a lui Hristos, astfel că un credincios poate să își ridice privirea și să privească la sfințenia, dreptatea și neprihănirea lui Dumnezeu și să se bucure, odihnindu-se în pace (Ps. 4:8). Hristos a pus peste fiecare credincios haina Lui, roba neprihănirii Lui (Isaia 61:10), și în baza acestui lucru încetează întreaga mânie, supărare și furie a lui Dumnezeu față de credincioși.

Dar, în al doilea rând, trebuie să știi, pentru mângâierea ta, că această neprihănire atribuită, substitutivă a lui Hristos dă la o parte toată lipsa ta de neprihănire. Ea anulează orice datorie a ta, dă la o parte toate nelegiuirile tale și răspunde pentru toate păcatele tale (Isaia 53:5-7;

Col. 2:12-15). „Doamne, iată păcatele mele săvârșite prin omitere și iată-le și pe cele de comitere”; dar neprihănirea lui Hristos a răspuns pentru toate. „Iată păcatele mele împotriva Legii și pe cele împotriva Evangheliei. Iată-mi păcatele împotriva ofertei harului, a mângâierilor harului, a străduințelor harului și a esenței harului”; dar neprihănirea lui Hristos a răspuns pentru toate acestea.

O, domnilor! Ar fi o mare blasfemie ca vreun om să își imagineze că ar putea exista mai multă ofensă într-un păcat, ba chiar în toate păcatele unui om, pentru a condamna pe un credincios, decât există merit în neprihănirea lui Hristos spre iertarea lui și spre justificarea lui (Rom. 8:1,33-35). Neprihănirea lui Hristos a fost ilustrată, într-un fel încețoșat, de îmbrăcămintea specială și roba marelui preot din vechime (Exod 28). Ce a fost altceva acea îmbrăcămintă a marelui preot, cu care el venea înaintea lui Dumnezeu, decât un simbol al neprihănirii lui Hristos? Hainele murdare ale lui Iosua, care reprezentau biserica, nu doar că au fost luate de pe el, simbolizând astfel îndepărtarea păcatelor noastre (Zah. 3:4-5), ci el a fost îmbrăcat și cu o haină nouă, simbolizând astfel îmbrăcarea cu haina de nuntă a neprihănirii lui Hristos. Dacă cineva ar întreba „Cum este posibil ca un suflet pângărit de cele mai rele păcate să fie făcut mai alb decât zăpada, frumos și glorios în ochii lui Dumnezeu?”, răspunsul este la îndemână: orice om primește iertarea păcatelor sale de la Domnul, ceea ce constituie prima parte a justificării noastre, și primește și atribuirea neprihănirii lui Hristos, ceea ce constituie a doua parte a justificării noastre înaintea lui Dumnezeu.

Așa descrie David, spune apostolul, fericirea omului pe care Domnul îl socotește neprihănit fără fapte, spunând „ferice de aceia ale căror fărădelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite” (Rom. 4:6-7). Dar omul are cărui păcate sunt iertate de Domnul primește, prin atribuire, și neprihănirea Lui: „dezbrățați-l de hainele murdare de pe el! Apoi a zis lui

Iosua: „Iată că îndepartez de la tine nelegiuirea, și te îmbrac cu haine de sărbătoare” (Zah. 3:4). În ce a constat acea schimbare de haine? Evident că este vorba despre ascultarea și neprihănirea perfectă a Domnului Isus, pe care Dumnezeu o atribuie nouă, în legătură cu care ni se spune să ne îmbrăcăm cu Domnul Isus, primind credința justificatoare (Rom. 13:14) și să ne îmbrăcăm cu el ca și cu o haină (Gal. 3:27). Și nu trebuie să ne mirăm dacă, îmbrăcați astfel, suntem frumoși și glorioși înaintea lui Dumnezeu: „și i s-a dat”, adică miresei lui Hristos, „să se îmbrace cu tine subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților” (Apoc. 19:8). Această neprihănire perfectă a lui Hristos, pe care Dumnezeu ne-o atribuie și cu care El ne îmbracă, este singura neprihănire de care sfinții au nevoie pentru a sta înaintea lui Dumnezeu. Fiind îmbrăcați cu această robă a neprihănirii, ei pot sta având curaj și mângâiere înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu.

Dar, în al treilea rând, trebuie să cunoști, spre mângâierea ta, că această neprihănire a lui Hristos ne prezintă perfect neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. El este făcut pentru noi neprihănire (1Cor. 1:30). Roba inocenței omului, ca perdeaua templului, s-a rupt. Neprihănirea noastră este o neprihănire zdrențuroasă, este ca niște haine mânjite (Isaia 64:6). Iată, așa cum sub niște zdrențe se vede un trup gol, tot așa sub zdrențele neprihănirii omenești se poate vedea trupul de moarte. În ce privește neprihănirea adevărată, Hristos este totul în tot: Hristos este „sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea” (Rom. 10,4). Adică prin Hristos noi suntem socotiți atât de neprihăniți ca și cum am fi împlinit noi înșine Legea. Sfârșitul Legii înseamnă justificarea și mântuirea celor ce o împlinesc. Iată cum Hristos s-a supus acestei reguli: El a împlinit-o perfect pentru noi, iar neprihănirea Lui perfectă este astfel pusă în contul nostru. Hristos a împlinit Legea morală nu pentru Sine, ci

pentru noi. Și procedând astfel, cei care cred în El și în ceea ce El a făcut, împlinesc Legea.

De asemenea, se mai poate spune că Hristos este sfârșitul Legii pentru că aceasta este neprihănirea perfectă, prin care un om poate fi justificat dar pe care nu o poate obține în și prin el însuși, prin fragilitatea lui omenească. Dar, prin Hristos, o obținem, căci El a împlinit Legea pentru noi. Hristos a împlinit perfect Decalogul pentru noi, și El a făcut aceasta în trei modalități: (1) prin concepția Sa pură; (2) prin viața Sa evlavioasă; și (3) prin suferințele Sale sfinte și ascultătoare în locul nostru. Căci orice ar cere Legea ca noi să fim și să facem, ori să suferim, El a făcut în locul nostru. Prin El, noi suntem achitați înaintea lui Dumnezeu. În ce privește puritatea și integritatea naturii Sale, fiind conceput fără păcat (Matei 1:18), în ce privește viața și acțiunile Sale, conformându-Se în întregime neprihănirii absolute cerută de Lege (Luca 1:35) și în ce privește pedeapsa pe care El a suferit-o, pentru a satisface dreptatea lui Dumnezeu pentru încălcarea Legii (2Cor. 5:21; Col. 1:20) – în toate aceste aspecte, Hristos este perfecțiunea Legii și „sfârșitul Legii, pentru ... oricine crede în El” (Rom. 10:4).

Înțelepciunea infinită și puterea lui Isus în reconcilierea Legii și a Evangheliei prin această mare taină a justificării merită să fie preamărită. Această neprihănire ne prezintă înaintea lui Dumnezeu „fără cusur” (Cânt. 4:7), „compleți” (Col. 2:10 NTR), „fără pată sau zbârcitură” (Efes. 5:27), „fără vină” (Apoc. 14:5) și „sfinți, fără prihană și fără vină” (Col. 1:22). O, fericirea și binecuvântarea, siguranța și gloria acelor suflete prețioase care stau, în neprihănirea lui Isus Hristos, perfect drepte înaintea lui Dumnezeu!

În al patrulea rând, este bine să știi, spre mângâierea ta, că această neprihănirea lui Hristos, odată atribuită ție, va fi răspunsul la toate temerile, îndoielile și obiecțiile sufletului tău. Cum să privesc la Dumnezeu? Răspunsul este „în neprihănirea lui Isus Hristos”. Cum pot să am părtășie cu un Dumnezeu sfânt în această lume? Răspunsul este „în neprihănirea lui Hristos”. Cum să fiu acceptat înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul este „în neprihănirea lui Hristos”. Cum să mor? Răspunsul este „în neprihănirea lui Hristos”. Cum să stau înaintea tronului Lui de judecată? Răspunsul este „în neprihănirea lui Hristos”. Singura cale certă în orice ispită, temeri, conflicte, îndoieli și dispute este ca, prin credință, să îți amintești de Hristos și de suferințele Lui, în calitate de Mijlocitor și Garant al tău. Spune-ți „O, Hristoase, Tu ai fost făcut păcat pentru mine, Tu ai fost făcut blestem pentru mine” (cf. 2Cor. 5:21; Gal. 3:13) sau poate „eu sunt păcat pentru Tine, iar Tu ești neprihănirea mea; eu sunt blestem pentru Tine, iar Tu ești binecuvântarea mea; eu sunt moartea Ta, și Tu ești viața mea; eu sunt mânia lui Dumnezeu pentru Tine, iar Tu ești dragostea lui Dumnezeu pentru mine; eu sunt iadul Tău, iar Tu ești Raiul meu”.

O, domnilor! Dacă vă gândiți la păcatele voastre și la mânia lui Dumnezeu, dacă vă gândiți la vinovăția voastră și la dreptatea lui Dumnezeu, inimile voastre vor leșina și vor eșua. Ele se vor umple de frică, vor tremura și se vor prăbuși în disperare dacă nu vă veți gândi la Hristos și dacă nu vă veți odihni sufletele în Mijlocitorul, în neprihănirea lui Hristos, în neprihănirea atribuită a lui Hristos. Neprihănirea atribuită a lui Hristos va răspunde tuturor obiecțiilor și criticilor, chiar dacă milioane de astfel de obiecții ar fi formulate la adresa stării unui credincios. Acesta este un adevăr prețios și valorează mai mult decât o lume întreagă, anume că toate păcatele noastre sunt iertate, și aceasta nu doar prin adevăr și îndurare, ci și prin dreptate.

În al cincilea rând, este bine să știi, spre mângâierea ta, că neprihănirea atribuită a lui Hristos este cel mai bun lucru pe care îl poți avea și în baza căruia poți ajunge într-o împărăție care nu se clatină, ca să capeți bogății nepieritoare, o moștenire care nu se pierde și o casă care nu este făcută de mâini omenești, ce este veșnică, în ceruri (Evrei 12:28; 1Petru 1:3-5; 2Cor. 5:1-4). Este cel mai bun certificat pe care îl ai și îl poți arăta pentru a căpăta acea fericire și binecuvântare după care tânjești în lumea viitoare. Neprihănirea lui Hristos este viața ta, bucuria ta, mângâierea ta, coroana ta, siguranța ta, Raiul tău și tot ceea ce ești tu. O, dacă ai fi atât de înțelept încât să îți menții privirea ațintită și inima trează la neprihănirea mijlocitoare a lui Hristos! Căci aceasta este neprihănirea prin care poți trăi sigur și confortabil și prin care poți să mori liniștit și fericit.

Ah, dacă ar insista credincioșii mai mult asupra acestui lucru: ei au în Hristos o neprihănire atât de perfectă, atât de completă și atât de deplină, ca și cum ei înșiși ar fi împlinit Legea ...Da, neprihănirea pe care credincioșii au prin Hristos este, într-un fel, mai bună decât neprihănirea pe care ei ar fi putut să o aibă prin Adam... primul Adam a fost un simplu om; al doilea Adam este Dumnezeu și Om. Primul Adam a fost o persoană care se putea schimba. El și-a pierdut neprihănirea într-o singură zi, și toată acea slavă pe care urmașii lui ar fi putut să o aibă dacă el ar fi rămas în starea de inocență. Dar neprihănirea lui Hristos nu se poate pierde. Neprihănirea Lui este ca El, din veșnicie în veșnicie. Dacă această haină albă este pusă peste un credincios, ea nu mai poate cădea de pe umerii lui; nimeni nu i-o mai poate lua. Această neprihănire glorioasă și splendidă a lui Hristos este cu adevărat a credinciosului, ca și cum el ar fi produs-o (Apoc. 19:8). Un credincios nu este pierzător, ci câștigător, chiar dacă a trecut prin experiența căderii lui Adam. Prin pierderea neprihăni-

rii lui Adam, el este adus la o neprihănire mult mai glorioasă și mai durabilă decât a fost vreodată cea a lui Adam. Și, pe baza părții lui la această neprihănire, un credincios poate avea acces la toată gloria lumii de sus.

În al șaselea rând, trebuie să știi, spre mângâierea ta, că această neprihănire atribuită a lui Hristos reprezintă singura bază adevărată și temelie pe care un credincios își poate zidi fericirea, bucuria și mângâierea, și în care conștiința lui își poate găsi adevărata pace și liniște. Oricare ar fi lucrul în care satan, inima ta sau lumea te-ar putea condamna, bucură-te în acest adevăr: Dumnezeu te justifică. Iată ce provocare curajoasă face Pavel: „cine va ridica păra împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela, care-i socotește neprihăniți!” (Rom. 8:33). Și dacă judecătorul îl achită pe cel acuzat la tribunal, celui iertat nu-i mai pasă dacă temnicerul sau colegii lui de celulă îl mai condamnă. Așa că nu mai există acuzatori de care cel credincios să se teamă văzând că Dumnezeu Însuși, care este Judecătorul suprem, îl socotește drept. Dumnezeu iartă, și de aceea, când satan ne acuză, nu mai este de nici un folos (Apoc. 12:10); la fel este cu Legea lui Moise (Ioan 5:45), cu propriile noastre conștiințe (Rom. 2:25) și cu lumea. Dumnezeu este cel mai mare judecător, iar scaunul judecății Lui este suprem. Astfel, nu mai există vreun loc unde să se facă contestație la hotărârile Lui. Pe acest pământ, persoanele acuzate sau condamnate pot să conteste deciziile tribunalelor până când ajung la cea mai înaltă curte. Dar dacă la aceasta, ei sunt absolviți și eliberați de vină, ei sunt liberi și în siguranță. Întrucât credinciosul este absolvit înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, nu există acuzații ulterioare de care el să se teamă, pentru că orice contestație care este formulată de aici încolo este nulă și nu mai are nici o putere. Acest lucru ar trebui să ne dea mângâiere și tărie împotriva tuturor

chinurilor conștiinței, a vinovăției păcatului, a acuzațiilor Legii și a cruzimii satanei, oricât ar încerca acestea să îndrăznească să apară înaintea lui Dumnezeu pentru a ne acuza sau, dacă chiar fac lucrul acesta, noi trebuie să știm că este o trudă deșartă.

Ah! Ce tonic puternic trebuie să fie acesta pentru toți copiii lui Dumnezeu, dacă ei ar trăi în puterea acestui adevăr glorios! Dumnezeu este Cel ce îi justifică, iar în tribunalul cerului nu mai există nici o acuzație împotriva lor!

Marele motiv pentru care mulți sărmani creștini se află chinuiți de atâtea eșecuri, dezamăgiri și neliniști constă în faptul că nu beau mai mult din această apă a vieții: „Dumnezeu este Cel ce justifică”. Dacă creștinii ar trăi mai mult hrănindu-se cu acest lapte – „Dumnezeu este Cel ce justifică” – ei n-ar mai fi atât de slabi ca vacile lui faraon, ci ar fi grași și înfloritori (Gen 41:1-3).

Neprihănirea lui Hristos atribuită este o temelie reală, sigură și solidă pe care un credincios își poate zidi în siguranță pacea, bucuria și odihna veșnică. Da, îl va ajuta să găsească bucurie în încercări și să biruiască orice împotrivire... Da, poți să te bucuri din plin de aceasta și este spre mângâierea ta supremă să știi că ai de-a face cu acest Dumnezeu drept, care a primit deja plata suficientă pentru păcatele tale.

Cât de deznădăcinați trebuie să fie aceia care-și construiesc o neprihănire a lor și nu zidesc pe neprihănirea lui Hristos (Rom. 10:3)! Cât de mizer trebuie să fie ei purtați când în sus, când în jos, uneori temându-se, alteori sperând, uneori crezându-se a fi într-o bună condiție, alteori văzându-se chiar pe buza prăpastiei iadului! Dar acum, pentru sufletul care construiește pe neprihănirea lui Hristos, totul este liniștit, totul este pace. „Fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu

Dumnezeu” (Rom. 5:1). Observă această nobilă descriere a lui Hristos în Isaia 32:2: „și omul”, adică Isus Hristos, „va fi ca un adăpost împotriva vântului și ca un refugiu în fața furtunii, ca niște pâraie de apă într-un loc uscat și ca umbra unei stânci mari într-un ținut însetat”. Când un om este îmbrăcat cu neprihănirea lui Hristos, care este Dumnezeu-omul, nu există nici vânt și nici furtună, nu există nici secetă și nici neliniște care să afecteze pacea sufletului lui. Hristos și neprihănirea Lui vor fi pentru el adăpostul, refugiul, râurile de apă și umbra unei stânci mari. Având o pace perfectă cu Dumnezeu, el poate spune același lucru ca și psalmistul: „eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea” (Ps. 4:6-8). Pacea și mângâierea unui păcătos trezit nu poate sta niciodată fermă și stabilă decât pe baza unei neprihăniri pozitive.

Când un păcătos trezit la realitatea stării sale stricate înaintea lui Dumnezeu își aruncă ochii asupra propriei sale neprihăniri, asupra sfințeniei sale, a rugăciunilor, postului, lacrimilor, umilințelor și smereniei sale, el nu poate găsi vreun loc pe care piciorul lui să stea stabil, din cauza rănilor, bubelor și loviturilor, care sunt alipite de îndatoririle lui. El știe că rugăciunile lui au nevoie de iertare și că lacrimile lui trebuie să fie spălate în sângele Mielului, că neprihănirea lui are nevoie de neprihănirea Altuia care să-l pună la adăpost de condamnare. „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare?” (Ps. 130:3; 1:5). Aceasta se referă la a sta în picioare la judecată. Până și viața celui mai bun om este mai plină de păcate decât este cerul plin de stele sau cuptorul de scânteie. De aceea, cine poate sta în picioare la judecată și să nu cadă sub greutatea mâniei drepte a Ta, Dumnezeule, mâine care arde precum iadul? Nimeni nu poate sta în picioare. Dacă greșelile celui mai bun om i-ar fi scrise pe frunte, el n-ar putea sta niciodată în picioare la

judecată. Când un om vine înaintea Legii ca să fie justificat de ea, tot ce obține este convingerea de păcat.

Când el pledează în favoarea inocenței lui, spunând că nu este un păcătos atât de mare pe cât sunt alții, când el pledează în favoarea neprihănirii lui, a îndatoririlor lui, a bunelor lui intenții și dorințe, Legea îi spune că toate acestea au fost cântărite în balanța sanctuarului și au fost găsite foarte ușoare (Dan. 5:27). Legea spune că neprihănirea lui este ca niște haine mânjite, care îl spurcă, și că cele mai bune slujiri ale lui nu fac decât să mărturisească împotriva lui. Legea cere ascultare perfectă și personală, și pentru că păcătosul nu poate să o producă, el este declarat blestemat (Gal. 3:10). Și chiar dacă păcătosul insistă din răspuțeri să primească îndurare, Legea nu îi va arăta nimic din aceasta, chiar dacă el o caută cu lacrimi (Evrei 12:17). Dar acum, când păcătosul credincios își ațintește privirea la neprihănirea lui Hristos, el o vede pe aceasta drept neprihănirea perfectă și exactă, cea neprihănire cerută de Lege.

În al șaptelea rând, trebuie să știi, spre mângâierea ta, că ai cel mai bun motiv din lume să te bucuri și să fii triumfător în Hristos Isus. „Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu, care ne laudăm în Hristos Isus” (Filip. 3:3; Gal. 6:14). Noi ne bucurăm în Persoana lui Hristos și în neprihănirea lui Hristos: „Îi mulțumim însă lui Dumnezeu, care ne conduce întotdeauna la biruință, în Hristos” (2Cor. 2:14). Harul lui Dumnezeu a fost mereu pe buzele lui Pavel și ale lui Augustin, și ar trebui să fie mereu pe buzele creștinului, când privirea îi este ațintită la neprihănirea lui Hristos. Fiecare credincios se află într-o stare mult mai binecuvântată și mai fericită, datorită neprihănirii lui Hristos, decât a fost Adam în starea lui de inocență, având astfel de trei ori mai multe motive, drepte și nobile, să se bucure și să triumfe în Hristos Isus.

(1). *Neprihănirea pe care Adam avut-o a fost nesigură și i-a fost dată într-un fel în care era posibil pentru el să o piardă.* Și da, el a pierdut-o (Gen. 3), și aceasta într-un interval de timp foarte scurt (Ps. 8:5). Dumnezeu i-a dat puterea și libertatea voinței care să-i permită fie să păstreze, fie să piardă neprihănirea. Și noi știm că la puțină vreme după aceea, la alegerea lui, a eșuat. Dar neprihănirea pe care noi o avem în Isus Hristos este mult mai fermă și mai sigură pentru noi. Nu este posibil ca aleșii lui Dumnezeu să păcătuiască în așa fel încât să Îl piardă pe Hristos sau să se poată dezbrăca pe ei înșiși de roba neprihănirii cu care Hristos i-a îmbrăcat (1Ioan 3:9; Rom. 8:35, 39). Nici măcar porțile iadului nu vor fi capabile vreodată să biruiască asupra sufletului care este unit cu Hristos, care este îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos (Matei 16:18). Așadar, ce motiv mai mare de bucurie și triumf în Hristos Isus poate exista?

(2). *Neprihănirea pe care Adam a avut-o trebuia păzită de el.* Izvorul și rădăcina ei se găsea în el însuși, și acesta este motivul pentru care el a pierdut-o atât de repede. Ca și fiul risipitor (Luca 15:12-13), Adam și a avut partea lui, fericirea lui, sfințenia lui, binecuvântările și neprihănirea lui în propriile mâini, și a ținut de el s-o păstreze, dar atât de repede le-a pierdut.

O, dar acum, acea binecuvântată neprihănire pe care o avem prin Isus Hristos nu stă în paza noastră, ci în paza Tatălui nostru. Dumnezeu Tatăl este Domnul nostru, păzitor nu doar al neprihănirii noastre inerente, ci și al neprihănirii atribuite a lui Isus Hristos. „Oile mele nu vor pieri niciodată”, spune Mântuitorul nostru, „și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu” (Ioan 10:28-29). Chiar dacă sfinții pot să se confrunte cu multe lovituri și zdrobiri în diferitelor circumstanțe din lumea aceasta, păstrarea lor finală până când vor intra

în posesia vieții veșnice pe deplin este sigură. Dumnezeu este atât de neschimbat în scopurile dragostei Lui și atât de invincibil în puterea Lui, încât nici satan, nici lumea, și nici firea omului nu vor putea vreodată să fie capabile să îi separe de la a primi „cununa neprihănirii” (2Tim. 4:7-8), „cununa vieții” (Apoc. 2:10) sau „cununa slavei” (1Petru 5:4). Puterea lui Dumnezeu este într-atât de superioară oricărei împotriviri, încât ea îi va păstra cu siguranță pe sfinți în starea de har. Iată ce temelie avem aici să ne bucurăm și să fim biruitori în Hristos!

(3). *Chiar dacă neprihănirea pe care Adam a avut-o la creație ar fi fost neschimbătoare, așa încât n-ar fi putut să o piardă, totuși era doar neprihănirea unui om, a unei simple creaturi. Și ce neprihănire săracă ar fi fost ea prin comparație cu neprihănirea înaltă și glorioasă pe care noi o avem prin Isus Hristos, care este neprihănirea unei Persoane care a fost atât Dumnezeu cât și Om. Da, neprihănirea pe care o avem prin Isus Hristos este una mai înaltă, superioară și transcendentă decât cea a îngerilor. Chiar dacă neprihănirea îngerilor este completă și perfectă în felul ei, totuși ea este neprihănirea unor simple creaturi. Dar neprihănirea sfinților, cu care ei sunt îmbrăcați și stau înaintea tronului lui Dumnezeu este neprihănirea acele Persoane care este atât Dumnezeu cât și om.*

Ce izvor de mântuire este aici! Ce fundamente nobile și ce temelie fără egal se găsesc aici pentru bucuria creștinului și triumful lui în Hristos Isus, care l-a îmbrăcat cu o robă atât de glorioasă precum roba neprihănirii Lui! Ah, creștinilor, nu lăsați ca mângâierile lui Dumnezeu să fie atât de mici în ochii voștri (Iov 15:11). De ce să nu fii mai mângâiat și mai bucuros în Hristos Isus? De ce să nu te bucuri mai mult în El? A nu te bucura în Hristos Isus reprezintă o încălcare clară acelei porunci evanghelice: „bucurați-vă totdeauna în Domnul”, adică să ne bucurăm în Domnul Isus, spune apostolul (Filip. 4:4). El repetă apoi această poruncă pentru a ne arăta necesitatea și excelența acestei îndatoriri.

Această bucurie este de durată veșnică, pentru că obiectul ei rămâne pe vecie. Acest obiect este Domnul nostru Isus Hristos, și de aceea bucuria sfinților trebuie să fie în legătură cu Domnul Isus Hristos. Se poate oare bucura cel din lume de casa lui, cel bogat de punga lui, cel ambițios de onorurile lui, cel voluptos de plăcerile lui, și cel rățacitor de Dalila lui, iar creștinul să nu se bucure de Isus Hristos și de acea robă a neprihănirii cu care Hristos l-a acoperit (Isaia 61:10)?

Bucuria aceluia creștin care își păstrează privirea ațintită asupra lui Hristos și a neprihănirii Lui nu poate fi exprimată în cuvinte și nici nu poate fi pictată. Nici un om nu poate picta dulceața mierii, dulceața strugurilor din Canaan sau aroma trandafirului din Saron. După cum ființa lucrurilor nu poate fi pictată, nici dulceața lucrurilor nu poate fi pictată. Bucuria Duhului Sfânt nu poate fi pictată și nici acea bucurie care izvorăște din inima creștinului, care vorbește zilnic cu Hristos și se împărtășește zilnic din neprihănirea Lui; aceste lucruri nu pot fi exprimate în cuvinte! Cine poate privi la trupul glorios al Domnului nostru Isus Hristos, gândindu-se cu seriozitate la faptul că sângele Lui binecuvântat a curs din fiecare venă ca să-l ducă în cer, și să nu se bucure în Isus Hristos? Cine este acela care să privească la neprihănirea glorioasă a lui Hristos care este socotită lui și să nu fie umplut de o bucurie spirituală exuberantă în Dumnezeu, Mântuitorul lui? Nu există iertare pentru cel mai mărunț păcat, nici cea mai mică măsură de har și cea mai neînsemnată picătură de îndurare care să nu fi costat mult pe Hristos: căci El trebuie să moară și trebuie să fie făcut jertfă, să fie blestemat pentru ca acea iertare să fie a ta, ca acel har să îți aparțină și ca să fii părtaș îndurării Lui! Cum ar trebui oare ca aceste lucruri să îți provoace inima să se bucure și să triumfe în Hristos Isus!

În al optulea rând, neprihănirea atribuită a lui Hristos poate sluji la mângâierea, susținerea și ridicarea inimilor copiilor lui Dumnezeu

din leșin și prăbușire, atunci când se află sub simțământul slăbiciunii și al imperfecțiunii neprihănirii lor personale. Biserica din vechime și-a exprimat regretul spunând: „toți am ajuns ca niște necurați, și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită” (Isaia 64:6). Atunci când un creștin continuă să se uite cu seriozitate la petele, rănilor, murdăriile, infirmitățile și nebuniile care caracterizează neprihănirea lui personală, teama se ridică și îi întristează sufletul care se prăbușește. Dar atunci când el își atinge privirea la neprihănirea lui Hristos care este atribuită lui, mângâierea de care are parte îi înviorează și îi ridică inima. Chiar dacă el nu are o neprihănire a lui prin care sufletul să stea acceptat înaintea lui Dumnezeu, totuși el are neprihănirea lui Dumnezeu, care o depășește într-un mod infinit pe a lui. Înaintea lui Dumnezeu, această neprihănire îi este socotită credinciosului ca și cum ar fi produsă de el, ca și cum el ar fi împlinit cu exactitate neprihănirea cerută de Lege. Așa cum spune apostolul, „deci ce vom zice? Neamurile, care umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință” (Rom. 9:30).

Credința se îmbracă în neprihănirea lui Hristos și astfel suntem noi justificați. Neamurile au căutat o neprihănire, dar nu în ei înșiși, ci în Hristos, pe care L-au primit prin credință, și prin care au fost justificați înaintea lui Dumnezeu. Evreii, căutând să își facă o neprihănire a lor, și gândindu-se că prin faptele lor bune vor ajunge la neprihănirea cerută de Lege, au ratat să găsească neprihănirea lui Hristos. Întrucât nu stă în puterea omului să împlinească Legea în mod perfect, rezultă că doar Hristos a împlinit-o cu exactitate pentru toți aceia care, prin credință, se apropie de El spre a fi mântuiți. O, domnilor! Nimeni nu poate fi justificat înaintea lui Dumnezeu printr-o neprihănire proprie.

Acum să ne amintim că această neprihănire atribuită a lui Hristos obține pentru noi acceptarea neprihănirii noastre inerente. Când un creștin sincer privește la slăbiciunile, neputințele și imperfecțiunile care caracterizează zilnic până și cele mai bune slujbe ale lui, el suspină și este trist. Dar dacă el privește în sus, la neprihănirea atribuită a lui Isus Hristos, realizările lui infirme, slabe și afectate de păcat sunt făcute perfecte, fără pată și fără păcat, fiind acceptate conform cu termenii Evangheliei. Ele devin jertfe spirituale, motiv pentru care el nu poate decât să se bucure (2Petru 2:5). Așa cum există o atribuire a neprihănirii în favoarea persoanei credinciosului, tot așa există o atribuire în favoarea acțiunilor și slujirilor lui... așa că faptele bune imperfecte ale credinciosului sunt socotite neprihănite sau, cum spunea Calvin, „sunt socotite neprihănite pentru că sunt înmuiate în sângele lui Hristos”. Ele sunt considerate acțiuni neprihănite; astfel, creștinii sinceri vor fi judecați după faptele lor bune, chiar dacă nu vor fi mântuiți datorită lor (Apoc. 11:18; 20:12; Matei 25:34-37).

Putem observa în acel proces cunoscut de la judecata de apoi (Matei 25:34-37) că Judecătorul suprem face referire la abundența faptelor bune ale sfinților, pentru care le dă cununa vieții și o moștenire veșnică. Chiar dacă cei credincioși Domnului au motive întemeiate să fie smeriți și întristați de multele slăbiciuni care afectează până și cele mai bune slujiri ale lor, totuși, pe de altă parte, ei au un motiv minunat să se bucure că sunt făcuți perfecți prin Isus Hristos și că Domnul le privește faptele prin neprihănirea lui Hristos, văzându-le ca roade ale Duhului Său Sfânt (Evrei 13:20-21; 1Cor. 6:11). Rugăciunile sfinților sunt foarte bine primite în cer, pentru că ele poartă aroma lui Hristos (Apoc. 8:3-4). Având această temelie a neprihănirii atribuite, credincioșii pot fi părtași unei mângâieri puternice și pot avea o bună nădejde prin har că atât persoanele lor cât și slujirile lor sunt deplin acceptate de Dumnezeu, considerate lipsite de

vreo pată sau zbârcitură. Dar sigur că neprihănirea atribuită trebuie să fie principala sursă a bucuriei și fericirii noastre!

În al nouălea și ultimul rând, este bine să știi, spre mângâierea ta, că neprihănirea atribuită îți va da cel mai mare curaj când vei sta înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu. În clipa când omul va ajunge să stea înaintea lui Dumnezeu, atunci este nevoie în mod absolut și indispensabil ca el să aibă o neprihănire perfectă. Sfințenia naturii lui Dumnezeu, dreptatea stăpânirii Lui, severitatea Legii Sale și groaza mâniei Sale strigă cu voce tare către cel păcătos să aibă o neprihănire completă, fără de care nu va putea sta în picioare la judecată (Ps. 1:5). Doar acea neprihănire va fi în măsură să ne justifice înaintea lui Dumnezeu, iar ea trebuie să fie perfectă, neafectată de vreo pată sau defect, astfel încât să stea în picioare înaintea tronului Lui de judecată, să satisfacă pe deplin dreptatea Lui și să ne asigure pacea cu El. De aceea, printr-o astfel de neprihănire este împlinită Legea lui Dumnezeu... o astfel de neprihănire este cerută de El, va sta în picioare înaintea Lui și va satisface dreptatea Lui (Rom. 10:3).

Aceasta este cea mai mare mângâiere de care poate avea parte un suflet sensibil și înțelept, ca el să stea neprihănit înaintea tronului de judecată, fiind îmbrăcat în cea mai acceptabilă neprihănire a lui Hristos, care a fost atribuită, și care este deplină, exactă, perfectă, completă, fără egal, fără pată și fără seamăn.

Este o neprihănire completă și nepătată, o neprihănire ireproșabilă și fără cusur. De aceea, nici Dumnezeu nu poate trece cu vederea și nu poate obiecta împotriva ei. Aceasta este neprihănirea în care cel credincios trăiește, în care el moare și în care va învia și se va înfățișa înaintea tronului de judecată al lui Hristos, spre admirația profundă a tuturor îngerilor, spre groaza și oroarea de necuprins a tuturor celor reprobați, și

spre bucuria fără egal și triumful tuturor celor care vor sta la dreapta lui Hristos, care vor cânta atunci: „mă bucur în Domnul, și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeuul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă împodobită cu sculele ei” (Isaia 64:10).

O, cât de mult va fi admirat și glorificat Hristos în toți sfinții în această mare zi (2Tes. 1:10), când fiecare sfânt, îmbrăcat în această haină fină, în această robă albă a neprihănirii lui Hristos, va străluci mai glorios decât zeci de mii de sori! În acea măreață zi a Domnului, când toți sfinții vor sta înaintea judecății lui Dumnezeu, îmbrăcați în neprihănirea perfectă a lui Isus Hristos, ei vor sta atunci în picioare și vor fi declarați neprihăniți chiar în Tribunalul dreptății divine, iar această sentință le va umple sufletele de mângâiere, pe când sufletele celor păcătoși vor fi pline de uimire (Apoc. 20:12; 12:10).

Să zicem că am vedea pe păcătosul credincios ridicându-și mâna înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu – cărțile sunt deschise, pârâșul fraților este prezent, martorii sunt pregătiți, iar Judecătorul vorbește păcătosului (Rom. 7:12,14,16; Gal. 3:10): „O, păcătosule, păcătosule, te afli aici acuzat înaintea Mea de multe milioane de păcate săvârșite prin comitere și de multe milioane de păcate de omitere. Ai încărcat Legea Mea cea sfântă, dreaptă și bună dincolo de orice închipuire, și de aceea ești dovedit vinovat. Ce poți spune în apărarea ta astfel încât să nu te arunc în chinul veșnic?” La aceasta, păcătosul se declară vinovat. Și-ar dori el să aibă acum timp și posibilitatea de a se apăra și de a-și oferi motivele pentru care acea groaznică sentință – „pleacă, blestematele” – să nu se aplice în cazul lui (Matei 25:41). Odată ce posibilitatea de a se apăra pe care și-a dorit-o îi este oferită de Judecător, păcătosul susține că Garantul lui, Isus Hristos, prin sângele și suferințele Lui, a satisfăcut pe deplin și

complet dreptatea divină și că El a plătit întreaga datorie pe cruce, spunând și că dreptatea și sfințenia fără pată ale lui Dumnezeu nu ar trebui să mai ceară încă odată satisfacerea ei (Evrei 10:10,14).

Dacă Judecătorul ar obiecta apoi, spunând „bine, dar păcătosule, Legea cere o neprihănire perfectă și exactă în împlinirea personală a ei. Acum, unde este neprihănirea ta perfectă și exactă?” (Gal. 3:10). La aceasta, păcătosul credincios răspunde imediat, cu bucurie, smerenie și curaj: „neprihănirea mea se află aici pe tron – „în Domnul eu am neprihănirea” (Isaia 45:24, cf. KJV). Hristos, Garantul meu, a împlinit Legea în locul meu. Ascultarea Lui deplină de Lege, conformarea Lui perfectă față de poruncile ei, faptele Lui și ascultarea Lui până la moarte, prin har, mi-au fost socotite spre justificarea și mântuirea mea. Aceasta este pledoaria mea, prin care stau înaintea Judecătorului întregii lumi”.

În acest moment, pledoaria păcătosului este acceptată ca fiind conform Legii și, de aceea, el este declarat nevinovat și poate merge în glorie bucurându-se, triumfând și strigând: „nevinovat, nevinovat, nevinovat!” „În Domnul vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel” (Isaia 45:25). Iată am enumerat aici nouă izvoare de puternică mângâiere care curg în sufletul tău prin atribuită neprihănirii lui Hristos pentru tine.

Fragment din „The Golden Key to Open Hidden Treasures”, în cadrul volumului *The Works of Thomas Brooks*, Vol. 5, Banner of Truth. Acest articol este disponibil și separat, în limba engleză, la Chapel Library.

Thomas Brooks (1608-1680): predicator non-conformist puritan; susținător al congregaționalismului. Scrierile sale sunt cuprinse în 6 volume.

„Iată Numele prin care Îl vor chema: Domnul, Neprihănirea noastră”, pentru că El este Autorul neprihănirii pentru poporul Lui, și numai El.

Nici o ființă creată nu ar putea fi autorul ei. Omul păcătos nu poate fi autorul neprihănirii iar neprihănirea unui înger nu este de nici un folos omului; și, fără îndoială, nici una din celelalte persoane divine nu este

Domnul, neprihănirea noastră; căci, deși ambii sunt Iehova, Tatăl și Duhul, totuși nu Ei sunt neprihănirea noastră. Tatăl L-a ales și L-a trimis pe Hristos să facă această lucrare. El a acceptat-o și a aprobat-o în final; El o atribuie poporului Său, dar nu El este Autorul ei. În mod asemănător, Duhul ne convinge că avem nevoie de ea, o revelează și ne-o aduce aproape; El lucrează credința care o primește în noi, o aplică sufletelor noastre și declară un om justificat prin ea, dar nu este Autorul ei.

Doar Fiul lui Dumnezeu este Autorul neprihănirii, căci El a devenit Domnul, neprihănirea noastră, prin ascultarea Lui de Lege și prin faptul că a purtat pedeapsa ei și astfel, după ce ne-a iertat de toate păcatele noastre, a înviat din nou spre justificarea noastră. Iar această neprihănire, pe care El a produs-o prin împlinirea Legii și a dreptății, devine „a noastră”.

Este semnată pentru noi și produsă pentru noi, fiindu-ne oferită ca un dar fără plată – este a noastră prin socotirea ei în contul nostru de către Tatăl, în virtutea unirii noastre cu Hristos și a dorinței noastre de a fi cu El; prin aplicarea ei vieților noastre, prin Duhul lui Dumnezeu, care o aplică nouă, și care ne îmbracă cu ea, făcându-ne capabili să ne ținem de ea și să fim dornici de ea; aceasta se înțelege prin a afirma că Hristos este denumit „Neprihănirea noastră”.

Căci înțelesul este nu ca noi să Îl chemăm în mod obișnuit folosind acest nume, ci ca noi să ne însușim această calitate a Lui, și ca, prin credință, orice adevărat israelit, orice credincios să Îl denumească Neprihănirea noastră, să spună că noi avem neprihănirea în El, să amintească această calitate a Lui continuu, și să își exprime dorința de-a fi găsit numai în El. Căci astfel pot fi înțelese aceste cuvinte: „și iată Numele prin care Îl vor chema: Domnul, Neprihănirea noastră”.

Este un nume suav pentru un păcătos sensibil, pentru acela care și-a simțit vina în conștiința lui, și-a văzut nevoia de această neprihănire, și a conștientizat valoarea ei. — *John Gill*

ESTE DOMNUL NEPRIHĂNIREA TA?

J. C. Ryle (1816-1900)

„Iată Numele pe care I-L vor da: „Domnul, Neprihănirea noastră!” (Ier. 23:6).

Timpul este scurt. Mai este puțină vreme și Domnul Isus va veni în gloria Lui. Judecata va începe și cărțile vor fi deschise. „Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui... pentru ca fiecare să își primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (Matei 25:32; 2Cor. 5:10). Cele mai ascunse secrete ale tuturor inimilor vor fi date pe față atunci, și „împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștirilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și oamenii slobozi” vor sta alături, unul lângă altul, față către față, înaintea tronului de judecată și, unul câte unul, vor trebui să dea socoteală pentru ei înșiși înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregii lumi (Apoc. 6:15). Așa este scris și, de aceea, acesta este adevărul și așa se vor petrece lucrurile.

Ce veți spune voi, fiecare dintre voi, în ceasul acela? Care este cuvântul de apărare pe care vi l-ați pregătit? Care este răspunsul pe care îi propui să îl dai tu? Care este motivul pe care îl vei invoca pentru ca sentința să nu fie pronunțată împotriva ta?

Este adevărat, dragilor, mă tem că unii dintre voi nu știu ce vor spune atunci. Poate că nu v-ați gândit încă la acest lucru sau poate că v-ați hotărât să vă gândiți la aceasta în curând; ori poate că nu vă este clar cum stau lucrurile în prezent; ori vă imaginați vreo schemă plauzibilă, ingenioasă, dar care nu va putea sta înaintea Bibliei. O, în ce situație îngrozitoare trebuie să vă aflați! Viața, fără îndoială, este nesigură; poate că următorul care va muri va fi cel mai puternic sau cel mai bun dintre noi – nu puteți face o înțelegere cu moartea – și totuși nu puteți să-mi spuneți că sunteți mângâiați în această privință.

În ziua aceea mare, nu va lipsi de la proces nici un martor: gândurile, cuvintele și acțiunile tale vor apărea scrise în carte unele după altele. Judecătorul tău este Cel ce cercetează inimile. Și totuși, în ciuda acestor realități, prea mulți dintre voi dorm, ca și cum Biblia n-ar fi adevărată; prea mulți dintre voi nu știu cum și de ce să scape de mânia și condamnarea lui Dumnezeu.

1. În primul rând, îi voi arăta că trebuie să ai o anumită neprihănire. Biblia afirmă clar că „mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei lipse de evlavie și împotriva oricărei nedreptăți a oamenilor” (Rom. 1:18, NTR). „Cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (1Cor. 6:9). „Aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică” (Mat. 25:46). „Stați... îmbrăcați cu plațoșa neprihănirii”, spune apostolul Pavel către Efeseni (Efes. 6:14). Și cum oare poate presupune cineva că va ajunge în cer fără neprihănire!

Dar aş vrea aici să dau pe faţă nebunia tuturor acelor care vorbesc în chip uşuratic sau într-un fel general despre îndurarea lui Dumnezeu. Oamenii spun adesea, atunci când sunt îndemnaţi să se gândească la mântuirea lor, „evident, nu sunt ceea ce ar trebui să fiu; am încălcat Legea lui Dumnezeu foarte des, dar El este foarte milostiv şi trag nădejde că mă va ierta”. Acum, dragilor, vă spun cu toată îndrăzneala că aceasta este o amăgire imensă, în refugiu al minciunilor, care nu va rezista la testul Scripturii; şi, mai mult decât atât, nu va rezista nici măcar o clipă focului încercării şi suferinţei.

Aţi auzit vreodată că Dumnezeu este un Dumnezeu al sfinţeniei perfecte – sfânt în caracterul Lui, sfânt în legile Lui, sfânt în locaşul Lui? „Vorbeşte întregii adunări a copiilor lui Israel”, afirmă cartea Levitic, „şi spune-le: fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru” (Lev. 19:2). Iosua spune, „El este un Dumnezeu sfânt” (Iosua 24:19). „Fără sfinţenie nimeni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). Iar cartea Apocalipsa, vorbind despre cer, spune „nimic întinat nu va intra în ea” (Apoc. 21:27). Dar voi îndrăzniţi să ne spuneţi, în faţa tuturor acestor pasaje, că omul corupt, necurat şi pângărit – aşa cum până şi cei mai buni dintre noi sunt – va trece de judecata învăpăiată a Dumnezeului nostru şi va avea acces în Ierusalimul ceresc prin simpla încredere în mila Creatorului lui, fără a avea măcar o zdreanţă cu care să îşi acopere nelegiuirea şi să îşi ascundă necurăţia firii lui? Imposibil, căci îndurarea şi sfinţenia lui Dumnezeu trebuie să fie împăcate, iar voi n-aţi rezolvat acest lucru deocamdată.

Aţi auzit vreodată că Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptăţii perfecte, ale Cărui legi nu pot fi încălcate fără pedeapsă şi ale Cărui porunci trebuie împlinite chiar şi cu preţul morţii? Cartea Deuteronom spune: „El este Stânca; lucrările Lui sunt desăvârşite, căci toate căile Lui sunt drepte; El este un Dumnezeu credincios şi fără nedreptate, El este drept şi curat”

(Deut. 32:4). „Dreptatea și judecata sunt temelie scaunului Tău de domnie; bunătatea și credincioșia sunt înaintea Feței Tale” (Ps. 89:14), spune David. Isus a spus: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Matei 5:17-18). Îmi este imposibil să găsesc vreun pasaj care să spună că Legea ar fi dată la o parte și nu ar mai trebui împlinită; cum aş putea, atunci, să vă predic că este suficient să priviți la îndurarea lui Dumnezeu? Tot ce pot citi în Biblie sunt cele două cai: prima este să împlinești tu însuși întreaga Lege, iar cea de-a doua este să împlinească un altul Legea în locul tău. Așadar, trebuie să vă spun că îndurarea și dreptatea lui Dumnezeu trebuie împăcate, iar voi n-ați rezolvat acest lucru până acum.

Voi ne spuneți foarte simplu că nu sunteți ceea ce ar trebui să fiți, dar că Dumnezeu este milostiv. Răspunsul meu este că această abordare nu va rezista testului Scripturii: plata păcatului este moartea; cel care a încălcat Legea într-o singură poruncă, este vinovat de toate. Dumnezeu va cere ca pedeapsa să fie plătită pe deplin: datoria ta trebuie plătită fie de tine, fie de un altul. Alege oricare din variante, dar un lucru este sigur - plata trebuie făcută. Este adevărat că Dumnezeu este dragoste: El nu dorește moartea păcătosului. Dar, oricât de mărunte ar fi nelegiuirile tale, ele nu vor dispărea până când toate pretențiile Legii Lui vor fi satisfăcute până la ultima. *Așadar, fie într-un fel, fie în altul, trebuie să ai neprihănire, altfel devine clar că nu poți fi mântuit.*

2. În al doilea rând, vreau să-ți arăt că noi, oamenii, nu avem o neprihănire a noastră și, de aceea, nu putem fi mântuiți prin noi înșine. Privește la Legea lui Dumnezeu și măsoară-i cerințele. Nu este adevărat că ea cere de la fiecare om o ascultare perfectă, fără păcat, de la început până la sfârșit, în gând, vorbă și faptul, fără cea mai mică greșeală în ce

privește oricare, ba chiar cele mai neînsemnate porunci? Sau unde putem găsi pe acel fiu sau cea fiică a lui Adam care poate spune „eu am împlinit toate acestea”? Aș putea chiar să iau cazul celui mai bun creștin dintre noi și să îl întreb dacă poate să-mi spună o singură zi în care să nu fi păcătuit în multe lucruri. O, cât de mult ar avea el să ne povestească despre rătăcirile din rugăciunea lui, despre spurcăciunile din gândurile lui, despre inima lui rece față de Dumnezeu, despre lipsa dragostei, despre mândrie, porniri rele, deșertăciune și umblarea după lume!

Unii vor spune că pocăința și corectarea vieții ne vor face să stăm în picioare în acea măreață zi. Dar Biblia nu susține o astfel de idee. Fără îndoială, fără aceste lucruri nimeni nu va intra în împărăția cerurilor; dar ele nu pot îndepărta păcatele tale și nici nu vor putea îndura severitatea judecății lui Dumnezeu.

Unii spun că ei își pun încrederea în vieți trăite frumos: ei n-au făcut nici un rău nimănui. Ei au făcut întotdeauna bine, așa că speră că vor fi socotiți neprihăniți. Dragilor, acesta este o amăgire mizerabilă. Să ne spună astfel de oameni dacă a existat măcar o zi în care ei să nu fi încălcat acea lege spirituală lăsată nouă în Predica de pe Munte. Ce! N-ați avut niciodată nici măcar un gând rău? N-ați privit niciodată cu poftă? N-ați spus niciodată o vorbă nepotrivită? N-ați invidiat niciodată? Sau să ne spuneți despre un singur ceas în care n-ați lăsat nimic nefăcut din lucrurile care vă stăteau în putere să le faceți... Nu este clar, deci, că nu ați citit Scriptura și că neglijați poruncile ei și astfel nu faceți, de fapt, tot ceea ce vă stă în putință?

Unii spun că ei cred că sinceritatea lor va trece cu bine prin această încercare. Poate că ei nu au vederi foarte clare, dar ei susțin că au fost mereu bine intenționați, așa că speră că vor fi primiți. Eu nu pot să văd cum ar putea să existe vreun loc în cer pentru astfel de oameni.

În fine, unii spun că ei împlinesc toate formele și ritualurile religioase, și își construiesc nădejdea pe acestea. „Nu ne-a poruncit Dumnezeu”, zic ei, „să cinstim Cuvântul Lui, casa Lui, preoții Lui și sacramentele Lui? Noi facem toate aceste lucruri și sigur că El ne va primi”. Nu se găsește așa ceva în Scriptură.

Acum aș vrea să vă arăt clar că nu avem nimic prețios în noi. Doctrina aceasta poate să vi se pară grea și dezagreabilă, și totuși puțini sunt aceia care îndrăznesc să spună că n-au avut măcar o perioadă din viața lor când au realizat că este adevărată. Și mă refer aici în mod specific la clipa morții. Uitați-vă la cât de neliniștiți devin aproape toți oamenii atunci când Dumnezeu pune stăpânire peste simțurile lor. Atunci, ziua judecății apare în lumina ei adevărată. Omul se simte gol și neputincios. El știe că urmează să-i fie pusă întrebarea aceea înfricoșătoare: „Ce ai de spus în apărarea ta, care este motivul pentru care ar trebui să nu pieri datorită acestei liste lungi de păcate?” Și dacă el nu și-a pregătit singurul răspuns care poate fi dat, înaintea ochilor lui imaginea nu poate fi decât groaznică, întunecată și deznădăjduită. Pe scurt, atât Scriptura cât și experiența noastră de viață dovedesc cât se poate de bine că nimic din ceea ce facem noi nu poate trece cu bine de judecata lui Dumnezeu.

„*Dar ce trebuie să facem?*”, poate că te întrebi. „Pare că vrei să ne lași fără speranță. Ne-ai spus la început că trebuie să avem o anumită neprihănire, iar acum ne spui că noi nu avem nici un fel de neprihănire în noi înșine. Ce trebuie să facem? Pe ce cale să o luăm? Ce ar trebui să spunem? Către cine să privim?”

3. Am promis că, în al treilea rând, vă voi vorbi despre cum Dumnezeu poate fi drept și totuși să arate îndurare și să justifice chiar și pe cel mai mare păcătos. Domnul Isus Hristos a făcut ceea ce noi trebuia să facem și a suferit ceea ce noi trebuia să suferim. El a luat locul nostru și

a devenit Substitut al nostru atât în viață cât și în moarte, și aceasta din dragoste față de ființe mizerabile, corupe și nemulțumite ca noi. Nu este deci pe drept Numele Lui intitulat „Domnul, Neprihănirea noastră”?

Hristos a fost socotit păcătos și astfel pedepsit pentru noi; noi suntem socotiți neprihăniți și astfel glorificați în El. El a fost socotit păcătos și, de aceea, a fost condamnat; noi suntem socotiți și neprihăniți în El, și, de aceea, justificați.

Legea lui Dumnezeu a fost satisfăcută și acum putem fi mântuiți. Păcatul a fost pedepsit, iar acum păcătoșii pot pleca liberi. Dumnezeu S-a arătat un Dumnezeu drept, și totuși El poate fi în același timp Mântuitorul oamenilor vinovați.

Dragilor, nu sunt aceste lucruri minunate? Nu sunt acestea vești bune pentru cei trudiți și împovărați? Însuși Domnul este neprihănirea noastră... acesta trebuie să fie cuvântul nostru de apărare, atunci când pământul și lucrurile de pe el vor arde, când trâmbița va suna, când morții vor învia cu trupuri veșnice, și când Marele Păstor va apărea ca să judece pe fiii oamenilor. Cine va putea atunci să acuze cu ceva pe cei care s-au alipit de Hristos? Ar putea cineva să vină și să pretindă că ei nu au făcut tot ceea ce li se cerea? Răspunsul lor va fi „Domnul este neprihănirea noastră”.

Gândesc că am predicat cu foarte puțin folos, dragilor, dacă astăzi nu vă întrebați pe voi înșivă, „Este Domnul neprihănirea *mea*, sau nu?” Nu cred că aș putea să pun în mintea voastră o întrebare mai importantă decât aceasta. Și totuși, mă tem, prea mulți dintre voi nu se gândesc la aceasta, alții vor crede că întrebarea ar fi mai utilă pentru vecinii lor, dar nu pentru ei înșiși.

Vă spun aceasta ca un fel de avertisment, și îl repet pentru fiecare bărbat, femeie și copil: „Este Domnul neprihănirea ta, sau nu?” Știu că aici sunt două categorii de oameni. Unii vor răspunde, dacă sunt sinceri, „mă tem că nu”; alții vor spune „cred că El este”. Îmi propun să închei această predică adresând câteva cuvinte fiecăreia dintre cele două categorii.

În primul rând, deci, voi oferi câteva sfaturi aceloră dintre voi care sunt pregătiți să spună „noi credem că Domnul Isus este neprihănirea noastră”. Ceea ce am să vă spun – și cred că este sănătos să o fac – voi ați dat o bună mărturie, dar vă recomand să vă cercetați zilnic și să vedeți dacă nu cumva vă înșelați singuri. Să vedeți dacă nu cumva buzele voastre pretind mai mult decât a primit și cunoaște inima voastră. Asigurați-vă că viața și afirmațiile voastre se potrivesc mult. Arătați întregii lumi că Acela în care v-ați pus încrederea este Exemplul vostru în aceeași măsură în care este neprihănirea voastră și, în timp ce voi așteptați revenirea Lui, străduiți-vă zilnic să deveniți mai asemănători cu El. Străduiți-vă să fiți sfinți, așa cum este Acela care v-a chemat și v-a spălat în sângele Lui. Aveți grijă ca să nu dați vrăjmașilor Domnului nici o ocazie de a blasfemia. Ei au ochii ațintiți asupra voastră mereu; nu puteți sta ascunși. Spuneți-vă mereu vouă înșivă, „Ce trebuie să fac și cum trebuie să mă comport ca să arăt recunoștința mea față de Acela care mi-a purtat păcatele și care mi-a dat neprihănirea Lui?” Dar să știți sigur că, dacă lumea spune „Ce fac aceștia mai mult decât alții?”; dacă cei care trăiesc cu voi nu își dau seama că voi sunteți cu Isus; dacă nu aveți nici o roadă pe care să o arătați; dacă nu sunteți în mod obișnuit și zilnic niște oameni serioși, drepecți, sfinți, cu stăpânire de sine, smeriți, iubitori, veghetori, zeloși în duh, slujitori Domnului, flămânzi și însetați după neprihănire; dacă nu aveți nici unul din aceste lucruri, atunci nu sunteți cu nimic mai mult decât niște arame sunătoare și niște chimvale zăngănitore, vă ruinați

propriile suflete, iar în ziua judecății veți chema degeaba Numele lui Isus. Domnul vă va spune „nu te cunosc, niciodată n-ai venit cu adevărat la Mine”.

Ceea ce mai rămâne acum de spus se adresează tuturor acelor dintre voi care nu pot afirma că Domnul este neprihănirea voastră. E adevărat, dragilor, că sunt îngrijorat cu privire la starea voastră. Nu pot înțelege, de altfel n-am înțeles niciodată, ce argumente folosiți voi pentru a anula străduința Duhului lui Dumnezeu în voi, și pentru a respinge măsurile propriilor voastre conștiințe. Este adevărat că eu de fapt suspectez că voi niciodată nu vă gândiți la aceste lucruri. Voi vă închideți ochii ca să uitați de sufletele voastre care pier. Dar cum puteți uita că există acel verset din Biblie care declară, „Cei răi se întorc în locuința morților: toate neamurile care uită pe Dumnezeu” (Ps. 9:17)? Aceștia nu ridiculizează sau insultă pe Dumnezeu, ci doar uită de El. Nu știți voi și de acel verset care spune, „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare” (Evrei 2:3). Aici nu spune de abuz sau necredință, ci vorbește simplu despre nepăsare. Mă tem că aceasta este o acuzație pe care n-o puteți respinge.

O, gândiți-vă la moarte – poate fi aproape de voi. Indiferența și nepăsarea voastră se vor schimba atunci, dar fără Hristos veți descoperi țepușul morții pe care nici o putere din voi înșivă nu îl va putea da la o parte. *Gândiți-vă la veșnicia în iad*: nu veți avea acolo nici un fel de tovarăși veseli, nu vă veți permite acolo să bârfiți într-un mod plăcut, nu veți auzi cântece de petrecere la lăsarea serii, nu veți avea parte de nimic altceva decât de ruină fără sfârșit, un chin care nu va înceta, și un vaiet insuportabil. *Gândiți-vă la judecata voastră*: numele vi se va striga, și veți sta înaintea ochilor a milioane de oameni – pastori, tați, mame, soții, copii, rude, și toți vă vor vedea – va trebui atunci să dați socoteală pentru faptele voastre și știți că veți fi condamnați. Dar cine va pronunța atunci sentința? Nu

un înger, nici chiar Dumnezeu Tatăl, ci Domnul însuși! O, ce gând zdrobitor! Domnul Isus, al Căruui sânge și neprihănire acum le refuzați, va pronunța atunci condamnarea voastră.

Nu știu să existe ceva care ar putea să vă oprească de la a fi mântuiți, dacă voi vreți... dar atenție, nu vă pot promite nimic pentru mâine, ci doar pentru astăzi: „iată că acum este vremea potrivită” (2Cor. 6:2). Atât am avut de spus, și nu pot merge un pas înainte. Dacă respingeți sfatul lui Dumnezeu acum, nu pot promite nici măcar celui mai tânăr dintre voi când va avea o altă oportunitate... mâine moartea poate interveni sau Isus poate să se întoarcă pentru judecată, și atunci va fi prea târziu. Du-te acasă acum, și, dacă îți prețuiești sufletul, transformă cuvintele acestui pasaj într-o rugăciune și imploră pe Domnul să te primească și El să devină neprihănirea ta... Doamne Isuse, vino repede în fiecare inima. Amin și amin.

Fragment din lucrarea „The Lord Our Righteousness”, apărută în *The Christian Race*, Charles Nolan Publishers.

John Charles Ryle (1816-1900): episcop anglican; autor respectat al cărților *Holiness, Knots Untied, Old Paths, Expository Thoughts on the Gospels*, etc; s-a născut la Macclesfield, Cheshire County, Anglia.

„Neprihănirea lor este de la Mine, spune Domnul” (Isaia 54:17, cf. KJV); căci El, prin Dumnezeu, este făcut „pentru noi neprihănire” (1Cor. 1:30). Transferul este complet și veșnic. Din momentul în care primim mărturia divină cu privire la neprihănirea Fiului lui Dumnezeu, toată vina care ne aparținea trece asupra Lui, și toată neprihănirea

Lui trece asupra noastră. Dumnezeu ne privește ca și cum am avea
acea neprihănire, și ne tratează conform cu valoarea ei înaintea Lui.
Oamenii pot să vorbească despre aceasta ca fiind o „ficțiune” sau un
„termen vag”, dar tocmai acest lucru ne asigură de favoarea deplină a
Dumnezeului neprihănit. —*Horatius Bonar*